

• 1295 •

CHƯƠNG 32

Oan Mông Bất Bạch Sâu Dục Cuồng

Trương Vô Kỵ nghe tiếng bọn ăn mày đi đã xa, trong miếu không còn động tĩnh gì nữa, mới từ trong cái trống nhảy ra. Triệu Mẫn cũng nhảy ra theo, sửa lại áo quần, vừa mừng vừa giận lườm chàng một cái. Trương Vô Kỵ giận dữ nói:

- Hừ, cô vậy mà còn mặt mũi nhìn đến tôi nữa ư?

Triệu Mẫn sụ mặt xuống nói:

- Cái gì? Tôi đắc tội với Trương đại giáo chủ ở chỗ nào?

Dung mạo Trương Vô Kỵ như có phủ một làn sương mỏng, quát lên:

- Cô lấy cắp thanh kiếm ý Thiên và đao Đồ Long tôi không nói đến. Cô bỏ rơi tôi trên hoang đảo, tôi cũng không trách. Thế nhưng Ân cô nương thân bị trọng thương, sao cô lại còn hạ độc thủ? Thứ đàn bà lòng dạ ác độc như cô trên đời này thật ít có.

Nói đến đây, bi phẫn không dần nổi, chàng liền tiến lên một bước xoạc cẳng xuống tấn tát cho nàng bốn cái liên. Triệu Mẫn làm sao tránh nổi chưởng của Trương Vô Kỵ? Chỉ nghe bốp bốp bốp bốp bốn tiếng thật kêu, hai má nàng sưng vù lên ngay. Triệu Mẫn vừa đau vừa tức, nước mắt chảy ròng ròng, nghẹn ngào nói:

- Anh bảo tôi ăn cắp kiếm ý Thiên và đao Đồ Long, có ai thấy không? Ai bảo là tôi hạ độc thủ với Ân cô nương, anh bảo người ấy ra đối chất với tôi xem nào.

Trương Vô Kỵ càng thêm cău tiết, lớn tiếng nói:

- Được, để tôi cho cô xuống dưới âm phủ đối chất với cô ta.

Chàng vung tay trái, câu tay phải bóp cổ nàng, hai tay sử kình, Triệu Mẫn không thở được, giờ ngón tay đâm vào ngực chàng. Thế nhưng chỉ đó như

trúng phải bông gòn, kinh lực mất tiêu chẳng thấy tăm hơi, trong giây lát mặt nàng tím bầm ngất đi không còn biết gì nữa.

Trương Vô Kỵ nghĩ đến mối thù của Ân Ly, đã toan giết Triệu Mẫn cho hả giận nhưng khi thấy nàng như thế, trong lòng không nỡ nên bỏ hai tay ra. Triệu Mẫn ngã ngửa về sau, nghe bộp một tiếng đầu đã va vào thêm đá của đại điện. Một lúc sau, Triệu Mẫn từ từ tỉnh lại, thấy Trương Vô Kỵ đang chăm chăm nhìn mình, đầy vẻ lo lắng, đến khi nàng mở mắt ra, bấy giờ mới thở phào một tiếng. Triệu Mẫn hỏi:

- Anh bảo Ân cô nương chết rồi ư?

Trương Vô Kỵ lại nổi cơn tam bành, quát lớn:

- Bị cô chém bảy tám nhất kiếm, cô ta ... cô ta còn sống được hay sao?

Triệu Mẫn run run giọng:

- Ai ... ai bảo là tôi chém cô ta bảy tám nhất kiếm? Có phải Chu cô nương nói đó không?

Trương Vô Kỵ đáp:

- Chu cô nương đâu có nói xấu sau lưng người khác, cô ta không chính mắt trông thấy, lẽ nào lại vu hãm cho cô.

Triệu Mẫn nói:

- Vậy thì do chính Ân cô nương nói chãng?

Trương Vô Kỵ lớn tiếng nói:

- Ân cô nương làm sao mà nói được. Trên hoang đảo chỉ có năm người, không lẽ do nghĩa phụ chém hay sao? Hay là tôi? Hay là Ân cô nương tự mình chém mình? Hừ, tôi biết bụng dạ cô, cô sợ tôi cùng biểu muội thành vợ thành chồng nên mới giở trò, ra tay hạ thủ. Để tôi nói cho cô hay, cô ấy chết cũng thể mà sống cũng thể, tôi vẫn coi nàng là vợ tôi.

Triệu Mẫn cúi đầu không nói gì, trầm ngâm một hồi, hỏi thêm:

- Thế làm sao anh về được Trung Nguyên?

Trương Vô Kỵ cười nhạt:

- Đó cũng là nhờ lòng tốt của cô, phái thủy sư đem thuyền đến đảo đón tôi về, cũng may nghĩa phụ tôi không phải loại người khờ khạo thực thà như tôi nên mới không mắc kế của cô. Cô sai pháo thuyền chờ nơi cửa biển định bắn chìm thuyền chở tôi về chỉ phí công toi thôi.

Triệu Mẫn lấy tay xoa xoa chỗ má bị sưng, u uẩn nhìn chàng một hồi lâu, mắt lộ vẻ thương yêu, thở dài một tiếng. Trương Vô Kỵ sợ mình động tâm, bị sắc đẹp và nhu tình của nàng quyến rũ, vội quay đầu sang chỗ khác. Chàng đột nhiên dậm chân nói:

- Tôi đã từng thề sẽ báo thù cho biểu muội nhưng tôi nhút nhát vô dụng, hôm nay không ra tay được. Cô tác ác đa đoan, thế nào cũng có lúc gặp phải tay tôi.

Nói xong chàng hăm hăm đi ra khỏi miếu. Đi được mười trượng, Triệu Mẫn bỗng chạy đuổi theo kêu lên:

- Trương Vô Kỵ, anh đi đâu thế?

Trương Vô Kỵ đáp:

- Chuyện đó có liên quan gì đến cô đâu?

Triệu Mẫn đáp:

- Tôi có điều muốn hỏi Tạ đại hiệp và Chu cô nương, nhờ anh đưa tôi đến gặp họ.

Trương Vô Kỵ nói:

- Nghĩa phụ tôi ra tay không có nể nang gì đâu, bộ cô muốn chết hay sao?

Triệu Mẫn cười khẩy:

- Nghĩa phụ anh tuy tàn ác độc địa thực nhưng đâu có hồ đồ như anh. Hơn nữa, nếu Tạ đại hiệp giết tôi thì anh cũng báo được thù cho biểu muội, có phải là thỏa nguyện hay không?

Trương Vô Kỵ nói:

- Tôi hồ đồ chỗ nào? Tôi không muốn cô gặp nghĩa phụ tôi.

Triệu Mẫn mỉm cười:

- Gã tiểu tử Trương Vô Kỵ hồ đồ kia ơi, anh trong bụng không bỏ tôi được, nên không muốn tôi bị Tạ đại hiệp giết chứ gì, có đúng không nào?

Trương Vô Kỵ bị nàng nói trúng tim đen, mặt đỏ lên, quát lớn:

- Cô đừng có lằng nhằng nữa. Cô làm ác rồi thể nào cũng gặp ác, tốt hơn hết là tránh tôi cho xa, để tôi khỏi cảm lòng không nổi mà ra tay giết cô.

Triệu Mẫn khoan thai tiến lại gần, nói:

- Tôi có mấy câu không thể không hỏi Tạ đại hiệp và Chu cô nương cho rõ ràng. Tôi không muốn nói xấu người khác ở sau lưng, nhưng trước mặt thì sẽ nói rõ tất cả.

Trương Vô Kỵ bỗng nổi lòng hiếu kỳ, hỏi lại:

- Thế cô muốn hỏi họ chuyện gì?

Triệu Mẫn đáp:

- Đến lúc đó anh khắc biết. Tôi không sợ nguy hiểm, anh có gì mà sợ?

Trương Vô Kỵ hơi chần chừ, nói:

- Vậy là chính cô đòi đi, nếu như nghĩa phụ tôi hạ độc thủ, tôi cũng cứ không nổi đâu.

Triệu Mẫn nói chắc nịch:

- Tôi không cần anh phải lo cho tôi.

Trương Vô Kỵ bực dọc nói:

- Lo cho cô? Tôi còn mong cho cô chết là khác.

Triệu Mẫn cười:

- Thế sao anh không động thủ đi.

Trương Vô Kỵ hừ một tiếng, không thềm nói nữa, rảo bước đi về hướng phố chợ, Triệu Mẫn leo đẹo theo sau. Hai người đến thị trấn rồi, Trương Vô Kỵ ngừng lại quay đầu nói:

- Triệu cô nương, tôi đã nhận lời cô sẽ làm cho cô ba chuyện. Việc thứ nhất là đi kiếm thanh đao Đồ Long, coi như xong rồi. Còn hai chuyện nữa

chưa làm xong, nếu cô gặp nghĩa phụ tôi, thế nào cô cũng chết. Vậy cô cứ đi đi, chừng nào tôi làm cho cô xong nốt hai chuyện nữa, lúc đó cô gặp nghĩa phụ tôi cũng chưa muộn.

Triệu Mẫn điềm nhiên mỉm cười, nói:

- Anh cố tìm lý do để cho tôi khỏi bị giết, tôi biết ngay là anh bỏ tôi không nổi mà.

Trương Vô Kỵ lại nổi giận:

- Dẫu cho tôi không nở xuống tay thì đã sao?

Triệu Mẫn nói:

- Thì tôi vui sướng lắm. Tôi trước nay vẫn không biết anh có thực lòng với tôi không, bây giờ thì biết rồi.

Trương Vô Kỵ thở hắt ra nói:

- Triệu cô nương, tôi van cô, cô đi chỗ khác đi.

Triệu Mẫn cương quyết lắc đầu:

- Tôi nhất định phải gặp Tạ đại hiệp.

Trương Vô Kỵ không còn cách nào hơn, đành phải đi đến khách điếm, đến trước phòng của Tạ Tốn, đứng ngoài gõ hai tiếng, gọi:

- Nghĩa phụ!

Miệng thì gọi nhưng chàng liền đứng chắn trước mặt Triệu Mẫn. Chàng gọi hai lần không thấy bên trong có tiếng trả lời. Trương Vô Kỵ đẩy cửa, thấy cửa vẫn đóng chặt, trong bụng khởi nghi, nghĩ thầm tại nghĩa phụ thính như thế, mình vừa đến đây thì ông có đang ngủ cũng đã thức rồi, nếu đã đi ra ngoài thì cửa phòng sao vẫn còn đóng?

Chàng dùng tay đẩy nhẹ, nghe cách một tiếng, then cửa đã gãy rời, cửa phòng mở tung ra, quả nhiên không có Tạ Tốn ở bên trong. Thế nhưng một cánh cửa sổ hé mở, ắt hẳn ông ta theo đó mà ra. Chàng lại chạy đến phòng Chu Chỉ Nhược, kêu lên hai tiếng:

- Chỉ Nhược.

Cũng không nghe tiếng đáp lại, đẩy cửa vào cũng không thấy nàng đâu, trên giường quần áo vẫn còn xếp ngay ngắn. Trương Vô Kỵ kinh nghi bất định: "Không lẽ gặp phải địch nhân?". Chàng gọi người hầu phòng đến hỏi, gã đó nói không thấy hai người đi ra, cũng không nghe thấy tiếng cãi cọ đánh nhau. Trương Vô Kỵ cảm thấy yên tâm tự nhủ: "Chắc hai người nghe thấy tiếng gì lạ nên chạy đuổi theo tung tích kẻ địch". Lại nghĩ tuy Tạ Tốn mất mù nhưng võ công cao cường, trên đời ít ai địch lại, huống chi lại có Chu Chỉ Nhược là người tinh tế cẩn thận đi theo, chắc không có chuyện gì. Chàng theo cửa sổ của Tạ Tốn nhảy ra ngoài, xem xét chung quanh, không có gì lạ, lại quay trở về phòng.

Triệu Mẫn nói:

- Anh không kiếm thấy Tạ đại hiệp, sao mặt lại có vẻ như hí hứng lắm là sao?

Trương Vô Kỵ nói:

- Lại nói lằng nói nhăng, tôi hí hứng bao giờ?

Triệu Mẫn mỉm cười:

- Thế anh tưởng tôi không nhìn thấy mặt anh hay sao? Anh vừa đẩy cửa phòng vào, hơi bắn khoăn một tí, rồi lập tức mặt liền dẫn ra.

Trương Vô Kỵ không nhìn đến cô ta, ra ngồi tựa vào chiếc giường. Triệu Mẫn mỉm cười ngồi xuống ghế nói:

- Tôi biết anh sợ Tạ đại hiệp giết tôi, may quá ông ta không có nhà, khỏi thêm phiền phức. Tôi biết anh không thể nào bỏ rơi tôi được.

Trương Vô Kỵ lại nổi cộc:

- Không bỏ được cô thì đã sao?

Triệu Mẫn cười nói:

- Thì tôi vui sướng lắm chứ sao.

Trương Vô Kỵ hậm hực nói:

- Thế sao cô năm lần bảy lượt cứ hại tôi mãi? Thế cô có bỏ tôi được không?

Khuôn mặt hoa da phấn của Triệu Mẫn đột nhiên đỏ lên, nói nhỏ:

- Đúng thế, lúc đầu quả tôi có muốn giết anh, nhưng từ hôm gặp nhau ở Lục Liễu Sơn Trang rồi, nếu tôi còn có bụng hại anh thì trời tru đất diệt Mẫn Mẫn Đặc Mục Nhĩ này, chết đi rơi vào mười tám tầng địa ngục, vạn kiếp chẳng được siêu sinh.

Trương Vô Kỵ nghe thấy nàng thề thốt nặng lời như thế liền nói:

- Thế có sao chỉ vì một thanh đao, một thanh kiếm mà cô nỡ bỏ tôi lại nơi hoang đảo?

Triệu Mẫn nói:

- Nếu anh đã nghĩ như thế, dù tôi có một trăm cái mồm cũng không thể nào biện giải được, chỉ còn nước đợi Tạ đại hiệp và Chu cô nương về, bốn người mình đối chất cho rõ ràng.

Trương Vô Kỵ nói:

- Cô mồm miệng hoa ngôn xảo ngữ, lừa là lừa được tôi, chứ làm sao lừa nổi nghĩa phụ tôi và Chu cô nương.

Triệu Mẫn cười:

- Thế sao anh lại chịu để cho tôi đánh lừa? Chính vì trong lòng anh cũng thích tôi, có phải thế không?

Trương Vô Kỵ hậm hực:

- Thích thì đã sao?

Triệu Mẫn nói:

- Thì tôi vui sướng chứ sao nữa?

Trương Vô Kỵ thấy nàng cười tươi như bông hoa, khiến ai nhìn thấy cũng phải chạnh lòng, nàng lại vừa mới bị mình tát cho mấy cái mặt sưng lên trông càng đáng thương nên phải quay đầu sang chỗ khác không dám nhìn lâu. Triệu Mẫn nói:

- Mình ở trong cái miếu đó một hồi lâu, bụng đói thật.

Nàng liền gọi điểm tiểu nhị, đưa ra một đĩa vàng nhỏ, bảo y dọn một mâm cỗ thượng hạng đem lên. Tên bồi bàn luôn mồm vâng dạ, liền mang lên trái cây đồ điểm tâm, rồi một lát sau mang thêm rượu thịt. Trương Vô Kỵ nói:

- Mình đợi nghĩa phụ về rồi ăn luôn thể.

Triệu Mẫn nói:

- Tạ đại hiệp đến đây thì mạng tôi chắc gì còn, chi bằng ăn trước cho no, xuống âm phủ thành ma đói ma khát.

Trương Vô Kỵ thấy nàng tuy nói thế nhưng thần tình cử chỉ dường như đã có chủ định không tỏ vẻ gì sợ hãi. Triệu Mẫn lại nói:

- Tôi trong túi có tiền đây, để bảo điểm tiểu nhị làm một mâm tiệc rượu.

Trương Vô Kỵ lạnh lùng nói:

- Tôi chẳng dám ăn uống gì với cô nữa đâu, biết lúc nào cô lại bỏ Thập Hương Nhuyễn Cân Tấn vào.

Triệu Mẫn mặt sầm xuống nói:

- Anh chẳng ăn thì thôi để khỏi bị tôi bỏ thuốc độc cho chết.

Nói xong nàng ngồi ăn một mình. Trương Vô Kỵ bảo tiểu nhị mang lên mấy chiếc bánh bao, tự mình ngồi riêng một góc ở xa xa trên giường ăn ngón ngấu. Trên mâm của Triệu Mẫn nào gà quay, dê nướng, cá chiên, rau củ thật nhiều món ngon lành, nàng ăn một hồi bỗng nước mắt chảy ròng ròng rơi cả xuống bát đang ăn, gượng ăn mấy miếng rồi quăng đĩa bát xuống, gục xuống bàn rấm rứt khóc.

Nàng khóc một hồi lâu, giờ tay gạt lệ, dường như trong lòng nhẹ nhõm đi nhiều, nhìn vọng ra cửa sổ nói:

- Chỉ thêm một giờ nữa là trời tối rồi, không biết gã Hàn Lâm Nhi kia bị đưa đi phương nào, nếu như mất tung tích thì thật khó mà giải cứu.

Trương Vô Kỵ chột dạ, đứng bật dậy nói:

- Đúng vậy, tôi phải đi cứu Hàn Lâm Nhi trước.

Triệu Mẫn nói:

- Rõ không biết xấu, có ai nói chuyện với anh mà cũng tiếp lời.

Trương Vô Kỵ thấy nàng khi giận khi thẹn, khi vui khi buồn, trong lòng chàng không khỏi vừa bực vừa yêu, không biết thế nào cho phải, vội vàng trệu trạo ăn cho xong mấy chiếc bánh bao rồi chạy ra ngoài. Triệu Mẫn nói:

- Để tôi đi với anh.

Trương Vô Kỵ đáp:

- Tôi không cần cô đi theo tôi.

Triệu Mẫn hỏi:

- Sao vậy?

Trương Vô Kỵ đáp:

- Cô giết chết biểu muội tôi, không lẽ tôi lại đi chung với kẻ thù?

Triệu Mẫn nói:

- Được rồi, thì anh đi một mình.

Trương Vô Kỵ chạy ra đến cửa, bỗng quay lại hỏi:

- Cô ở đây làm gì?

Triệu Mẫn đáp:

- Tôi chờ nghía phụ anh về, nói cho ông ấy biết anh đã đi cứu Hàn Lâm Nhi rồi.

Trương Vô Kỵ nói:

- Nghĩa phụ tôi ghét kẻ ác như quân thù, lẽ nào để cho cô sống sót?

Triệu Mẫn thở dài một tiếng:

- Cái số tôi thế đành chịu, biết làm thế nào?

Trương Vô Kỵ trầm ngâm một hồi nói:

- Cô nên tránh ra chỗ khác đi, đợi tôi quay về rồi hãy hay.

Triệu Mẫn lắc đầu:

- Tôi biết tránh đi đâu bây giờ.

Trương Vô Kỵ đáp:

- Thôi được, cô đi theo tôi cứu Hàn Lâm Nhi, rồi sau sẽ quay về đối chất.

Triệu Mẫn cười:

- Cái đó là anh rủ tôi đi, chứ không phải tôi nèo nẹo đòi đi đâu nhé.

Trương Vô Kỵ nói:

- Cô đúng là ám quẻ tôi, gặp cô thật là xui xẻo không để đâu cho hết.

Triệu Mẫn thản nhiên cười nói:

- Anh đợi tôi một lát.

Nói xong nàng thuận tay đóng cửa phòng lại. Qua một lúc sau, Triệu Mẫn mở cửa phòng ra, nàng đã thay đổi y phục phụ nữ, áo điều chàm đầu, áo khoác bằng gấm đỏ, ăn mặc cực kỳ sang trọng. Trương Vô Kỵ không ngờ nào lại đem trong bọc những món quần áo sang trọng đến thế, nghĩ thầm: "Cô gái này thật là mưu mô, hành sự thật không biết đầu mà lường". Triệu Mẫn nói:

- Sao anh ngờ ngẩn nhìn tôi là sao? Tôi mặc thế này anh thấy có đẹp không?

Trương Vô Kỵ đáp:

- Mặt thì đẹp như hoa, lòng thì như rắn rết.

Triệu Mẫn cười khanh khách nói:

- Đa tạ Trương đại giáo chủ đã ban cho tiện nữ mấy chữ đó. Trương giáo chủ, ngài cũng nên đi thay quần áo khác cho đẹp đi thôi.

Trương Vô Kỵ phật ý nói:

- Tôi từ bé ăn mặc rách rưới đã quen, nếu cô hiềm quần áo tôi lam lũ thì chẳng cần phải đi với tôi làm gì.

Triệu Mẫn đáp:

- Anh đừng có nghĩ quấy, tôi chỉ muốn xem anh mặc quần áo đẹp xem anh ra thế nào thôi. Anh ở đây chờ một lát, tôi chạy đi mua quần áo cho anh.

Cũng may là bọn ăn mày kia đi theo đường lớn để vào cửa ải, mình chỉ cần đi nhanh một tí không sợ đuổi theo không kịp.

Nàng không đợi chàng trả lời, đi thẳng ra cửa. Trương Vô Kỵ ngồi trên giường, tự trách mình sao không đủ cứng cỏi, cứ để cho cô gái này vậy vò, rõ ràng nàng là kẻ hại người em họ mình, vậy mà bây giờ cùng cô ta cười cười nói nói. Trương Vô Kỵ ới là Trương Vô Kỵ, người còn kể là nam tử hán đại trượng phu sao được? Còn mặt mũi nào mà làm giáo chủ Minh giáo, hiệu lệnh quần hùng?

Chàng đợi một lúc lâu không thấy Triệu Mẫn quay về, nhìn ra trời đã sâm sẩm tối, nghĩ thầm: "Việc gì mình phải đợi cô ta? Cứ một mình đi cứu Hàn Lâm Nhi thì đã sao nào". Thế nhưng vừa tới đó chàng lại hình dung ngay ra một cảnh tượng nàng đi mua quần áo về gặp phải Tạ Tốn đánh cho một chưởng ngay thiên linh cái, vỡ đầu nát óc chết lẩn ra, quần áo tung tóe, liên chột dạ. Chàng đứng lên ngồi xuống, nghĩ ngợi gần xa, mãi đến khi nghe tiếng chân uyển chuyển, hương thơm phả vào mũi, Triệu Mẫn ôm hai bọc quần áo đi vào phòng. Trương Vô Kỵ nói:

- Đợi cô lâu quá, thôi không cần thay quần áo nữa, mau đuổi theo kẻ địch cho rồi.

Triệu Mẫn mỉm cười:

- Đã đợi được bấy lâu, có gì không thêm được một chút để thay quần áo. Tôi cũng đã mua thêm hai con ngựa, mình sẽ đi suốt đêm đuổi theo.

Nàng nói rồi cởi cái bọc ra, lấy từng món quần áo giày vớ nói:

- Nơi địa phương nhỏ chẳng có gì đáng mua, anh mặc tạm, bao giờ đến Đại Đô sẽ mua thêm chiếc áo cừu khoác ngoài.

Trương Vô Kỵ thẳng thốt, nghiêm mặt nói:

- Triệu cô nương, cô đừng bao giờ nghĩ tới chuyện tôi tham đồ phú quý, qui hàng triều đình. Trương Vô Kỵ này đường đường con cháu nhà Đại Hán, dù cho cắt đất phong vương, cũng nhất quyết không đầu hàng Mông Cổ.

Triệu Mẫn thở dài nói:

- Trương đại giáo chủ, ông thử xem đây là quần áo người Mông hay là quần áo người Hán?

Nàng vừa nói vừa đưa ra một chiếc trường bào màu xám. Trương Vô Kỵ thấy những món nàng mua đều là phục sức Hán nhân, liền gật đầu. Triệu Mẫn lại quay người lại nói:

- Anh xem tôi có tí gì giống một quận chúa Mông Cổ chẳng? Hay chỉ là một người con gái Hán nhân tầm thường?

Trương Vô Kỵ thấy trong lòng bàng hoàng, trước đây chỉ nghĩ nàng quần áo sang trọng, có nghĩ gì đến Mông - Hán khác biệt đâu, lúc này nghe nàng nói đến mới nhìn kỹ lại thấy nàng hoàn toàn ăn mặc như một cô gái người Hoa. Chàng thấy nàng hai má ửng hồng, trong ánh mắt long lanh đầy vẻ thiết tha, trong một giây thôi trong đầu chàng bừng lên hiểu ngay dụng ý của nàng, ấp úng nói:

- Cô ... cô ...

Triệu Mẫn nói nhỏ:

- Trong lòng chàng không thể nào quên được em, em sao lại chẳng biết? Chàng là người Hán hay người Nguyên, đối với em thì cũng thế. Chàng là người Hán, em cũng là người Hán, chàng là người Mông, em cũng là người Mông. Trong lòng chàng nghĩ ngợi bao nhiêu điều quân quốc đại sự nên phân biệt kẻ Hoa người Di, canh cánh chuyện quyền thế uy danh, hưng vong được mất. Còn em ư? Vô Kỵ ca ca, trong lòng em chỉ có một điều, đó là chàng mà thôi. Chàng là người tốt hay là người xấu, đối với em thật cũng chẳng khác chút nào.

Trương Vô Kỵ mỉm lòng, nghe nàng nói lên tâm sự vô cùng trù mẩn đó, không khỏi ý loạn tình mê, lặng đi một lúc sau mới hỏi:

- Cô hại biểu muội phải chăng vì sợ tôi lấy cô ta làm vợ chẳng?

Triệu Mẫn lớn tiếng đáp:

- Người hại Ân cô nương không phải là em. Anh tin cũng được, không tin cũng được, em chỉ có một câu đó mà thôi.

Trương Vô Kỵ thở dài nói:

- Triệu cô nương, em đối với tôi một mối chân tình, tôi đâu phải gỗ đá gì mà không cảm kích? Thế nhưng đến ngày hôm nay, sự thế đã vậy rồi, em nữa nào còn lừa dối tôi?

Triệu Mẫn nói:

- Em từ xưa đến nay vẫn cho rằng mình thông minh trí tuệ, nên chuyện gì cũng chiếm phần hơn, đâu có ngờ nhiều chuyện không tính trước được. Vô Kỵ ca ca, hôm nay mình không đi nữa, anh ở nơi đây đợi Tạ đại hiệp, còn em đến phòng Chu cô nương đợi cô ta.

Trương Vô Kỵ lạ lùng hỏi:

- Để làm gì?

Triệu Mẫn đáp:

- Anh đừng hỏi tại sao. Chuyện Hàn Lâm Nhi anh khỏi phải lo, em đảm bảo sẽ cứu anh ta về là xong.

Nói xong nàng quay lưng đi ra ngoài, sang bên phòng của Chu Chỉ Nhược đóng cửa lại. Trương Vô Kỵ nhất thời chưa biết nàng toan tính chuyện gì, bèn nằm tựa trên giường cố gắng suy nghĩ, đột nhiên nghĩ ra một việc: "Hay là nàng ta biết được ta với Chỉ Nhược đã có đính ước hôn nhân nên giết một mình biểu muội ta chưa đủ nên toan tính giết luôn cả Chỉ Nhược? Không lẽ Huyền Minh nhị lão rời khỏi miếu Di Lặc liền tới đây ám toán nghĩa phụ ta và Chỉ Nhược rồi?" Chàng nghĩ đến Huyền Minh nhị lão, trong lòng không khỏi kinh hãi, Lộc Trượng Khách và Hạc Bút Ông hai người võ công quá cao siêu, Tạ Tốn dẫu cho mất chưa bị mù cũng không chắc địch lại được một trong hai lão già này.

Chàng liền nhòm dậy, chạy đến ngoài phòng Triệu Mẫn hỏi:

- Triệu cô nương, Huyền Minh nhị lão thủ hạ của cô đi đâu rồi?

Triệu Mẫn từ bên trong nói vọng ra:

- Hai người đó chắc đoán là tôi thoát thân rồi sẽ trở về quan nội nên chạy đuổi theo lối đó.

Trương Vô Kỵ hỏi lại:

- Cô nói có thật không đó?

Triệu Mẫn cười khẩy đáp:

- Nếu anh không tin lời tôi thì còn hỏi làm gì?

Trương Vô Kỵ không còn biết trả lời sao, đứng ngơ ngẩn ở bên ngoài. Triệu Mẫn nói:

- Ví như tôi nói với anh là tôi đã sai Huyền Minh nhị lão hai người đến khách điểm này giết chết Tạ đại hiệp và người yêu của anh là Chu cô nương thì anh có tin không?

Câu nói đó đúng ngay ý niệm kinh khủng nhất trong lòng Vô Kỵ, chàng liều giờ chân đá tung cánh cửa ra, trên trán gân xanh nổi lên, run run nói:

- Cô ... cô ...

Triệu Mẫn thấy chàng điệu bộ như thế, trong lòng cũng thấy sợ hãi, dăm ra hổi hận là đã thốt lên câu đó, vội nói:

- Tôi dọa anh chơi đó, không có chuyện đó đâu, anh đừng coi là thật.

Trương Vô Kỵ chăm chăm nhìn nàng, chậm rãi hỏi lại:

- Cô không sợ đến khách điểm này gặp nghĩa phụ tôi, mồm năm miệng mười đòi đối chất với ông ta, phải chăng cô biết chắc hai người không còn nơi dương thế nữa?

Chàng vừa nói vừa tiến lại gần, đứng cách nàng chừng ba thước, chỉ việc giơ tay lên đánh ra một chưởng là Triệu Mẫn sẽ chết ngay. Triệu Mẫn nhìn thẳng vào mặt Trương Vô Kỵ, nghiêm mặt nói:

- Trương Vô Kỵ, tôi nói với anh, ở trên đời này trừ khi chính mắt trông thấy, chứ đừng có nghe người ngoài nói ra nói vào, cũng đừng có nghĩ ngợi lung tung. Anh muốn giết tôi thì cứ việc ra tay, nhưng khi nghĩa phụ anh về lại đây rồi thì lòng dạ anh lúc ấy sẽ ra thế nào?

Trương Vô Kỵ định thần, trong lòng hơi sượng sùng nói:

- Chỉ cần nghĩa phụ tôi bình an vô sự thì quả thật là may mắn lắm rồi. Chuyện sinh tử an nguy của cha nuôi tôi, cô không được đem ra làm trò đùa.

Triệu Mẫn gật đầu nói:

- Đúng ra tôi không nên nói câu đó, lỗi về phần tôi, mong anh đừng trách.

Trương Vô Kỵ thấy nàng nhỏ nhẹ nhận sai, lòng thấy dịu lại, mỉm cười đáp:

- Tôi quả cũng có hơi lỗ mãng đắc tội với cô.

Nói xong chàng quay về phòng Tạ Tốn. Hai người đợi cả đêm đến tận sáng hôm sau vẫn không thấy Tạ Tốn và Chu Chỉ Nhược trở lại, Trương Vô Kỵ lại bắt đầu lo, ăn qua quýt vài thứ lót dạ rồi bàn với Triệu Mẫn tự hỏi không biết hai người ấy đi đâu. Triệu Mẫn nhú mày đáp:

- Chuyện này kể cũng khác thường. Chi bằng mình chạy đuổi theo bọn Sở Hỏa Long tìm cách thám thính xem thế nào!

Trương Vô Kỵ gật đầu nói:

- Chỉ còn cách đó thôi.

Sau đó hai người tính toán tiền nong thuê phòng trả cho chưởng quỹ, dặn là nếu như Tạ Tốn và Chu Chỉ Nhược trở lại thì bảo họ chờ nơi khách điểm. Hầu phòng bèn dẫn lại hai con ngựa màu vàng thóc, Trương Vô Kỵ thấy hai con ngựa lông bóng mượt, thân khỏe chân dài, quả thực là lương câu danh quý, không khỏi tấm tắc khen ngợi, chắc hẳn là ngựa nàg dùng để đuổi theo bọn Cái Bang, đêm qua đi ra ngoài mua quần áo liền đến dắt về. Triệu Mẫn mỉm cười, nhảy phắt lên một con. Hai con ngựa song song chạy ra khỏi thị trấn, theo hướng nam thẳng tiến. Người ngoài nhìn thấy hai con tuấn mã rong ruổi như hai con rồng, trên lưng lại là hai người ăn mặc sang cả, tướng mạo tuấn mỹ, đều tưởng là một cặp vợ chồng trẻ con cái nhà quan ra ngoài du ngoạn.

Hai người chạy suốt một ngày đi đến hơn hai trăm dặm, nghỉ lại trên đường một đêm, sáng hôm sau lại đi tiếp.

Hôm đó chạy đến khoảng trưa, thấy gió bắc thổi từ sau lưng, trời âm u, mây đen như muốn ép từ trên đỉnh đầu xuống, cố chạy thêm hai chục dặm nữa thì tuyết lông ngỗng lả tả bay. Trên đường đi Trương Vô Kỵ và Triệu Mẫn thật ít nói chuyện, thấy tuyết đổ mỗi lúc một dày không nói một lời giục ngựa chạy cho nhanh. Hôm đó hai người đi qua một vùng thật hoang vắng, chỉ toàn núi non, tuyết đến gần một thước, hai con ngựa dẫu là thần tuấn cũng không chịu nổi.

Trương Vô Kỵ thấy trời mỗi lúc một tối dần, tung mình nhảy lên đứng trên yên, quan sát bốn bề, chẳng thấy nhà cửa khói lửa gì, trong bụng chân chừ nói:

- Triệu cô nương, cô nghĩ phải làm sao đây? Nếu mình tiếp tục đi e rằng hai con vật chịu không nổi.

Triệu Mẫn cười khẩy:

- Anh chỉ biết đến con vật chịu không nổi mà có biết con người sống chết ra sao đâu?

Trương Vô Kỵ thấy sượng sùng, nghĩ thầm: "Ta trong người có Cửu Dương thần công nên không thấy mệt mỏi lạnh lẽo, cứ lo gấp rút chuyện cứu người nên đâu có ngó ngang gì đến nàng". Hai người chạy thêm một quãng nữa, bỗng nghe có tiếng sột soạt, một con hoẵng từ bên phía trái chạy vụt qua đường, vọt thẳng vào trong núi. Trương Vô Kỵ nói:

- Để tôi bắt nó về ăn tối.

Chàng vừa nói vừa nhảy ra khỏi yên ngựa, theo vết chân con nai để lại trên tuyết trượt theo. Vòng qua một triền núi, dưới ánh sáng mờ lung thấy con nai đó toan chạy vào một cái hang. Chàng không để con vật chui vào liền đề khí, nhào tới như một mũi tên bắn, đã nắm ngay được cổ nó. Con cheo liền quay đầu lại cắn vào tay chàng nhưng Trương Vô Kỵ đã sử kinh bóp một cái, nghe lách cách, con vật đã gãy cổ chết ngay. Chàng thấy cái hang đó không lớn lắm nhưng cũng tạm đủ cho hai người dung thân, nên liền xách con hoẵng lên, quay lại bên cạnh Triệu Mẫn nói:

- Bên kia có một cái hang, mình tạm ở đó qua đêm, cô nghĩ sao?

Triệu Mẫn gật đầu, đột nhiên má đỏ bừng, quay đầu qua, giục ngựa đi tới. Trương Vô Kỵ dắt hai con ngựa lên trên sườn núi buộc vào dưới gốc hai cây tùng để tránh tuyết rồi đi kiếm củi khô, đốt một đống lửa ở trong hang. Cái hang đó cũng khô ráo, không có phân thú hay thứ gì dơ dáy, nhìn vào trong thấy tối om om chẳng biết đến tận đâu. Trương Vô Kỵ lột da con hoẵng, cắt ra dùng tuyết lau cho sạch sẽ, nướng trên đống lửa. Triệu Mẫn cũng cởi áo cừu, trải xuống đất. Lửa cháy bùng bùng cái hang ấm áp chẳng khác gì một phòng xuân.

Trương Vô Kỵ ngẫu nhiên quay đầu lại, thấy ánh lửa lúc sáng lúc tối, chiếu lên khuôn mặt nàng càng thêm kiều diễm. Hai người nhìn nhau cười khúc khích, bao nhiêu mệt mỏi đói rét của một ngày theo tiếng cười tiêu tan cả.

Thịt nai chín rồi, hai người mỗi người cầm một đùi ăn. Trương Vô Kỵ cho thêm củi vào đống lửa, ngồi dựa vào vách đá hỏi:

- Đi ngủ chưa?

Triệu Mẫn mỉm cười, ngả lưng vào một bên hang, nhắm mắt lại. Trương Vô Kỵ mũi ngửi thấy mùi thơm từ người nàng tỏa ra, thấy nàng hai má hồng

hây, thực chỉ muốn ghé miệng hôn một cái nhưng lập tức cố dần lòng nhắm mắt ngủ.

Hai người ngủ đến giữa đêm, bỗng nghe từ xa có tiếng chân ngựa vọng lại, Trương Vô Kỵ giật mình choàng dậy, lắng tai nghe, thấy có bốn con ngựa từ hướng nam chạy lên hướng bắc. Chàng thấy bên ngoài tuyết vẫn đang rơi, nghĩ thầm: "Đêm khuya tuyết đang đổ, xông pha lạnh lẽo mà đi, hẳn những người này có việc gấp gáp lắm".

Tiếng vó ngựa đến gần bỗng dừng ngừng lại, một lúc sau, tiếng chân ngựa thấy gần hơn đúng là họ đang tiến về phía sơn động. Trương Vô Kỵ chợt dạ nghĩ thầm: "Cái hang này ở phía sau núi, nếu như con hoẵng không chạy vào đây mình cũng không thể nào tìm thấy, sao lại có người biết mà tìm vào?". Thế nhưng chàng hiểu ngay ra: "Đúng rồi! Mình đi trên tuyết để lại dấu chân, tuy cả đêm qua tuyết đổ xuống nhưng vẫn chưa hết vết tích".

Lúc này Triệu Mẫn cũng đã tỉnh dậy rồi, nói nhỏ:

- Người đến đây là kẻ địch không chừng, mình nên tránh đi xem họ là ai.

Nàng nói rồi bốc tuyết bên ngoài động đập tắt đống lửa. Lúc này tiếng chân ngựa cũng đã ngừng lại, nghe tiếng bốn người đạp tuyết đi tới, chỉ trong giây lát đã đến chỉ còn cách cái hang chừng mười trượng. Trương Vô Kỵ nói thầm:

- Bốn người này thân pháp cực nhanh nhẹn, là những cao thủ rất ghê gớm.

Nếu như hai người chạy ra ngoài để ẩn nấu thể nào bốn người này cũng phát giác. Còn chưa biết tính sao, Triệu Mẫn đã cầm tay Trương Vô Kỵ dẫn vào trong hang. Sơn động đó càng vào sâu càng nhỏ lại nhưng lại rất sâu, đi vào chừng hơn một trượng thì tới một khúc rẽ, bỗng nghe người bên ngoài nói:

- ở đây có một cái hang.

Trương Vô Kỵ nghe tiếng người nói rất quen thuộc, chẳng ai khác mà là tứ sư bá Trương Tùng Khê, vừa mừng vừa sợ, lại nghe một tiếng người khác nói:

- Vết chân ngựa và dấu chân người đi vào trong hang này.

Người nói đó chính là Ân Lê Đình. Trương Vô Kỵ đang định lên tiếng gọi thì Triệu Mẫn đã giơ tay bịt miệng chàng lại, ghé tai nói nhỏ:

- Anh với em hai người ở chung một chỗ nơi đây, để họ thấy được e sẽ nghĩ không tốt về mình.

Trương Vô Kỵ nghĩ nàng nói quả không sai, Triệu Mẫn và mình tuy hai người hoàn toàn trong sạch nhưng một đôi nam nữ ngủ chung trong một sơn động, để cho sư bá sư thúc trông thấy, ai dám tin rằng hai người không có chuyện nọ điều kia? Huống chi Triệu Mẫn là quận chúa nhà Nguyên, đã từng bắt giam bọn Trương Tùng Khê, Ân Lê Đình nơi chùa Vạn An, có nhiều điều nhục nhã, lúc này thấy mặt kẻ thù, quả thực hết sức bất tiện. Chàng nghĩ thầm: "Thôi mình đợi cho bọn Trương tứ bá, Ân lục thúc đi khỏi rồi sẽ một mình đi ra gặp họ cho đỡ ngượng".

Lại nghe tiếng Du Liên Châu nói:

- ồ, ở đây còn có dấu đốt lửa nữa! Ồ, có thêm cả lông da và vết máu làm thịt hoẵng.

Lại thêm một người nữa nói:

- Sao ta nóng ruột quá, chỉ mong sao thất đệ bình an vô sự là tốt rồi.

Giọng nói chính là tiếng của Tống Viễn Kiều. Trương Vô Kỵ thấy tất cả bốn vị sư thúc sư bá Tống Du Trương Ân đều có mặt để đi tìm Mạc Thanh Cốc, nghe trong câu chuyện họ đang nói, dường như thất sư thúc gặp phải cường địch nên trong bụng chàng cũng bồn khoăn. Lại nghe tiếng Trương Tùng Khê cười nói:

- Đại sư ca thương yêu thất sư đệ nên vẫn cứ tưởng như vẫn còn là một tiểu sư đệ năm nào, thực ra những năm gần đây tiếng tăm của Mạc thất hiệp rất là vang dội, đâu có phải như ngày xưa. Dù có gặp phải cường địch chẳng nữa, một mình thất sư đệ cũng có thể đối phó được.

Ân Lê Đình nói:

- Tiểu đệ lại không lo cho thất đệ mà lo là lo cho thằng cháu Vô Kỵ không biết giờ này đang ở nơi nào. Nó hiện nay là giáo chủ Minh Giáo, cây cỏ gió to, không ít người có bụng muốn hại nó. Tuy Vô Kỵ võ công cao cường thật nhưng lại là người quá ư trung hậu, đâu có biết chuyện giang hồ phong ba hiểm ác, chỉ sợ lại rơi vào bẫy của kẻ gian thôi.

Trương Vô Kỵ thấy thật cảm động, nghĩ các vị sư bá sư thúc đãi mình ân tình sâu nặng như thế, lúc nào cũng nghĩ đến mình. Triệu Mẫn ghé miệng vào tai chàng nói nhỏ: "Em là kẻ gian đó, anh đang rơi vào bẫy của em đây, có biết chưa?".

Lại nghe tiếng của Tống Viễn Kiều:

- Thất đệ đi lên miền bắc kiếm Vô Kỵ, dường như đã tìm ra được chút manh mối, có điều thất đệ để lại tám chữ nơi khách điểm ở Thiên Tân không đoán được ý nghĩa thế nào.

Trương Tùng Khê nói:

- Môn hộ hữu biến, cực tu thanh lý. Không lẽ trong phái Võ Đang chúng ta lại có kẻ nào làm chuyện bại hoại xấu xa? Hay là thằng bé Vô Kỵ nhà ta ...

Ông nói đến đây liền ngừng lại, trong giọng nói đầy vẻ lo lắng. Ân Lê Đình nói:

- Thằng cháu Vô Kỵ quyết không thể nào làm chuyện gì bại hoại môn hộ, tiểu đệ chắc chắn là như thế.

Trương Tùng Khê nói:

- Ta sợ là sợ con yêu nữ Triệu Mẫn quá ư gian trá độc ác, còn Vô Kỵ trẻ tuổi khí huyết phương cương, bị rơi vào vòng mỹ sắc dễ rồi cũng như cha nó ngày xưa, đi đến thân bại danh liệt ...

Bốn người không nói thêm nữa, tất cả đều chép miệng thở dài. Lại nghe tiếng đánh lửa rồi tiếng củi kêu lách tách, lửa đã nhóm lên rồi. ánh lửa chiếu vào sau động, tuy đã qua một khúc quanh nhưng Trương Vô Kỵ cũng lơ mơ nhìn thấy khuôn mặt Triệu Mẫn, thấy nàng dường như vừa giận vừa oán, có lẽ nghe Trương Tùng Khê nói nên bực mình. Trương Vô Kỵ trong lòng cũng hoảng hốt nghĩ thầm: "Trương tứ bá nói điều đó cũng phải. Mẹ ta chẳng làm chi sai quấy mà đã làm cho cha ta phải nông nổi đó. Còn Triệu cô nương này giết biểu muội ta, làm nhục thái sư phụ và các vị sư bá, sư thúc của ta, làm sao sánh với mẹ ta được?". Chàng nghĩ đến đây, tim đập thình thịch nghĩ tiếp: "Nếu như để họ tìm thấy mình và Triệu cô nương ở đây, dầu có tát sạch nước Hoàng Hà cũng không sao rửa sạch được tiếng oan này".

Bỗng nghe Tống Viễn Kiều run run nói:

- Tứ đệ, trong bụng ta có một mối lo không tiện đề cập đến vì nói ra e có lỗi với ngũ đệ đã qua đời.

Trương Tùng Khê chậm rãi nói:

- Có phải đại ca e ngại rằng thằng cháu Vô Kỵ hạ độc thủ với thất đệ chứ gì?

Tống Viễn Kiều không trả lời, Trương Vô Kỵ tuy không thấy nhưng cũng đoán là ông gật đầu. Lại nghe Trương Tùng Khê nói:

- Thằng bé Vô Kỵ vốn tính tình đôn hậu, cứ lý mà nói quyết không thể nào làm chuyện ấy được. Tiểu đệ có lo là lo thất đệ tính khí quá ư nóng nảy, nếu ép Vô Kỵ quá đáng khiến y không thể vẹn cả đôi bề, lại thêm con yêu nữ Triệu Mẫn sắp đặt gian kế ở bên trong xúc xiểm dèm pha, khiến cho ... khiến cho ... ôi, lòng người biết sao mà lường, ở đời có biết bao nhiêu việc không tính trước được, xưa nay anh hùng khó mà qua được ả mỹ nhân, chỉ mong sao Vô Kỵ sớm biết dừng cương trước vực mà thôi.

Ân Lê Đình nói:

- Đại ca, tứ ca, hai vị có nói cũng chỉ đoán chừng, có khác gì người nước Kỷ lo chuyện trời sập? Thất đệ chắc chẳng gặp chuyện gì hung hiểm đâu.

Tống Viễn Kiều nói:

- Từ khi ta thấy thanh trường kiếm tùy thân của thất đệ, không khỏi thấp thỏm bồn chồn, đứng ngồi không yên.

Du Liên Châu nói:

- Chuyện đó quả thực không thể nào giải thích được. Người luyện võ chúng ta binh khí tùy thân đâu phải bạ đâu vút đó, huống chi thanh kiếm này lại là do sư phụ ban cho, đúng là kiếm còn người còn, kiếm mất người ...

Ông nói đến chữ "người" rồi lặng yên, không dám nói tiếp chữ "mất". Trương Vô Kỵ nghe nói Mạc Thanh Cốc bỏ lại thanh trường kiếm thầy cho, và các sư bá sư thúc quả có nghi mình dính vào, trong lòng vừa lo lắng, lại vừa đau khổ. Một lúc sau, loáng thoáng ngửi thấy bên trong hang dường như có mùi hôi, xem ra sơn động này sâu lắm có thể đã thú ở trong đó không chừng. Chàng e ngại bọn Tống Viễn Kiều phát giác, không dám thở mạnh, cầm tay Triệu Mẫn rón rén đi vào bên trong, lại e đụng phải đá nhô ra nên đưa một tay về trước dò đường. Chỉ mới đi được mấy bước, lại qua một khúc

queo nữa, bỗng tay chàng đụng phải một vật gì mềm mềm dường như là một người nào đó.

Trương Vô Kỵ kinh hoàng, trong bụng thoáng ngay một ý nghĩ: "Không cần biết người này là thù hay là bạn, chỉ cần y lên tiếng thôi là nhóm đại sư bá sẽ biết ngay". Chàng vung tay ra điểm luôn năm chỗ huyệt đạo nơi ngực và bụng người kia, rồi tiện tay chộp luôn cổ tay kẻ nọ. Tay chàng chạm phải da thịt thấy lạnh ngắt, hóa ra người ấy chết từ bao giờ. Trương Vô Kỵ nhờ chút ánh sáng leo lắt từ bên ngoài chiếu vào, cố gắng nhìn khuôn mặt người đó, trong ánh sáng mờ mờ dường như cái thầy ma này là thất sư thúc Mạc Thanh Cốc. Chàng hết sức kinh hoàng, không còn sợ bị nhóm Tống Viễn Kiều nhìn thấy, liền ôm ngay cái xác chạy ra ngoài mấy bước. ánh sáng chiếu vào rõ hơn, nhìn thấy rõ ràng, chẳng phải Mạc sư thúc thì còn ai vào đây?

Chàng thấy khuôn mặt ông ta hoàn toàn không còn chút máu, hai mắt mở trừng trừng, càng nhìn càng ghê rợn. Chàng vừa kinh hoàng vừa đau thương, chỉ còn biết đứng trân trân.

Chàng đi mấy bước đó, bọn Tống Viễn Kiều đã nghe thấy. Du Liên Châu quát lớn:

- Trong này có người.

Hàn quang lóe lên, cả bốn người trong Võ Đương tứ hiệp đều cùng rút phát kiếm ra. Trương Vô Kỵ trong bụng kêu khổ thầm: "Ta đang ôm xác của Mạc thất thúc trốn ở trong hang thế này, cái tội giết chú làm cách nào cũng không thể nào chạy cho thoát". Chàng nhớ lại Mạc Thanh Cốc đối với chàng biết bao nhiêu là ân nghĩa, nay nhìn thấy ông ta chết thảm thế này, trong bụng vạn phần bi phẫn, trong đầu nảy ra biết bao nhiêu ý niệm nhưng không biết rồi khi anh em Tống Viễn Kiều tiến vào thì chàng phải làm cách nào để minh oan.

Thế nhưng đầu óc Triệu Mẫn nhanh hơn chàng nhiều, nhảy vọt tới, múa thanh trường kiếm xông thẳng ra ngoài, chát chát chát chát bốn kiếm liên, đều là chiêu số thí mạng của phái Nga Mi, chia ra đâm vào bốn người trong Võ Đương tứ hiệp. Bốn người giờ kiếm gạt ra thì Triệu Mẫn đã chạy được ra khỏi động, nhảy lên một trong những con ngựa của mấy người này, giờ kiếm đỡ ngược lại mũi kiếm Tống Viễn Kiều đâm tới, đồng thời thúc mạnh vào bụng ngựa. Con ngựa bị đau liền phóng mình lao tới.

Triệu Mẫn tưởng đã chạy thoát, ngờ đầu lưng đau nhói lên, mắt nổ đom đóm, dường như nghẹn thở, thì ra đã bị một phi chưởng của Du Liên Châu đánh trúng. Chỉ thấy Võ Đương tứ hiệp thì triển khinh công, rượt sát theo.

Nàng trong bụng chỉ nghĩ: "Ta càng chạy cho xa thì chàng càng dễ chạy thoát. Nếu không mối oan khiên này làm sao rửa được? Cũng may cả bốn người đều đuổi theo ta, không nghĩ rằng trong động còn có người khác". Nàng thấy lưng đau đớn không sao chịu nổi, bèn giờ kiếm đâm vào sau mông con ngựa một cái, con ngựa liền hí lên một tiếng dài cắm đầu chạy thật nhanh.

Trương Vô Kỵ thấy Triệu Mẫn nhảy ra hơi ngạc nhiên, nhưng hiểu ngay cái kế Diệu Hồ Ly Sơn của nàng để cốt sao cứu được mình thoát thân, liền ôm cái xác Mạc Thanh Cốc chạy ra khỏi động. Chàng nghe thấy Triệu Mẫn và Võ Đương tứ hiệp chạy về hướng đông, bèn theo hướng tây mà trốn. Chạy đến hơn hai dặm chàng bèn đem cái xác dấu sau một tảng đá, quay trở lại bên đường tung mình nhảy lên một cây cao, một lúc lâu sau tim vẫn còn đập thình thịch, nghĩ đến cái chết thảm khốc của Mạc Thanh Cốc, không sao cầm được nước mắt, nghĩ thầm: "Phái Võ Đương nhà ta không biết sao lại lâm nạn đến thế, không biết ai là kẻ sát hại thất sư thúc? Thất sư thúc sau lưng gân cốt đứt hết, trúng phải chưởng lực nội gia".

Phải đến gần nửa giờ sau mới nghe tiếng ba con ngựa từ phía đông đi tới, dưới ánh tuyết sáng lóa, thấy Tống Viễn Kiều và Du Liên Châu mỗi người cưỡi một con ngựa, còn Ân Lê Đình và Du Liên Châu hai người cưỡi chung một con. Bỗng nghe Du Liên Châu nói:

- Con yêu nữ đó lãnh một chưởng của đệ, cả người lẫn ngựa rơi xuống vực sâu, xem ra khó mà sống được.

Trương Tùng Khê nói:

- Hôm nay mình mới báo được mối nhục bị bắt giam ở chùa Vạn An quả cũng thỏa lòng. Có điều sao thị lại trốn ở trong cái hang đó, việc đời lạ kỳ quả thực không sao hiểu được.

Ân Lê Đình nói:

- Tứ ca thử đoán xem cô ta lấp la lấp ló ở trong cái hang đó là để làm gì?

Trương Tùng Khê đáp:

- Cái đó cũng thật là khó biết. Giết được con yêu nữ đó cũng chưa lấy gì làm thích thú, tìm thấy thất đệ mới thật là vui.

Bốn người càng lúc càng xa, những chuyện họ nói về sau không còn nghe thấy nữa. Trương Vô Kỵ đợi bọn Tống Viễn Kiều đi rồi, vội vàng nhảy từ trên

cây xuống, theo dấu chân ngựa lưu lại trên mặt tuyết chạy về hướng đông, trong lòng hết sức bồn chồn, nghĩ thầm: "Nàng tuy giả trá nhưng lần này đúng là xả mệnh cứu ta. Nếu vì chuyện này mà nàng bỏ mạng, ta ... ta ...". Chàng càng chạy càng nhanh, trong chốc lát đã đi đến bốn năm dặm đến bên một cái mỏm núi. Trên mặt tuyết trắng còn vũng máu, dấu chân loạn xạ, bên cạnh vách núi bị lở sạt cả một khối đá lớn, hiển nhiên con ngựa Triệu Mẫn cuời chạy tới nơi đây, không còn đường chạy nên cả người lẫn vật đều rơi xuống vực.

Trương Vô Kỵ gọi lớn:

- Triệu cô nương, Triệu cô nương!

Chàng kêu lên bốn năm lần nhưng không hề nghe tiếng đáp lại, càng thêm lo lắng theo mỏm đá nhìn xuống, chỉ thấy một cái vực thật sâu, trong đêm tối không sao nhìn thấy dưới đáy như thế nào. Vách đá đó thẳng đứng, không có chỗ nào bám chân, Trương Vô Kỵ liền hít một hơi dài, thò hai chân xuống, mặt hướng về phía vách núi, tuột xuống. Chàng tụt được vài ba trượng, thế rơi càng lúc càng nhanh, liền vận kinh vào mười ngón tay, chọc vào trong đám băng kết đông cứng trên sườn núi, đợi thân hình đứng hẳn lại cho tụt xuống nữa. Cứ như thế năm sáu lần thì đã đến đáy, thấy dưới chân mềm nhũn, vội nhảy ra ngoài, thì ra chàng đã đạp trúng phải bụng con ngựa. Còn Triệu Mẫn người vẫn chưa rời yên, hai tay vẫn còn ôm chặt cổ con vật.

Trương Vô Kỵ đưa tay thăm mũi nàng, thấy vẫn còn thở nhẹ nhàng nhưng người thì đã ngất đi rồi. Chàng cũng hơi yên lòng, dưới đáy vực tối om, tuyết mùa đông đóng thật dày chưa tan, ngấp đến tận lưng, xem ra vì Triệu Mẫn chưa rời yên ngựa nên bao nhiêu sức rơi con ngựa chịu hết, con vật bị chấn động chết ngay nhưng nàng chỉ bị hôn mê bất tỉnh. Trương Vô Kỵ vội vàng bắt mạch thấy nàng tuy bị thương không phải là nhẹ nhưng tính mệnh không đến nỗi nào, liền ôm nàng vào lòng, bốn bàn tay áp vào nhau, vận công chữa thương.

Chưởng Triệu Mẫn bị trúng phải vốn là bản môn công phu của phái Võ Dương nên việc chữa trị không mấy khó, chưa tới nửa giờ, nàng đã từ từ tỉnh lại. Trương Vô Kỵ đem Cửu Dương chân khí cuộn cuộn trút vào người nàng, lại thêm hơn nửa giờ nữa, trời đã mờ mờ sáng, Triệu Mẫn òa lên một tiếng, thở ra một ngụm máu bầm, hỏi nhỏ:

- Họ đã đi chưa? Mấy người đó có thấy chàng không?

Trương Vô Kỵ thấy nàng quan tâm hơn cả là làm sao mình che đậy được không bị tiếng oan, trong lòng hết sức cảm kích nói:

- Họ không thấy tôi, em ... thật tội nghiệp cho em quá!

Chàng tuy nói nhưng Cửu Dương chân khí vẫn tiếp tục truyền vào. Triệu Mẫn khép mắt lại, tuy chân tay không có chút khí lực nào nhưng bụng ngực thấy ấm áp thật dễ chịu. Cửu Dương chân khí chạy luôn mấy vòng trong người nàng rồi, Triệu Mẫn quay lại cười nói:

- Anh nghỉ chút đi, em đỡ nhiều lắm rồi.

Trương Vô Kỵ vòng hai tay ôm lấy eo nàng, lấy má mình áp lên má Triệu Mẫn nói:

- Em cứu được thanh danh cho anh, so với cứu mười lần tính mạng còn nặng hơn nhiều.

Triệu Mẫn cười khúc khích nói:

- Em là con tiểu yêu nữ gian trá ác độc, thanh danh thì lại chẳng coi vào đâu, chỉ có tính mạng mới quan trọng thôi.

Vừa ngay lúc đó, bỗng nghe từ trên đỉnh mỏm núi có tiếng người vọng xuống:

- Con yêu nữ khốn kiếp kia quả nhiên chưa chết, người giết Mạc thất hiệp thế nào, mau nói cho ta nghe.

Giọng nói đó chính là tiếng của Du Liên Châu. Trương Vô Kỵ hết sức kinh hoàng, đầu gối bốn vị sư bá sư thúc lại quay trở lại. Triệu Mẫn nói:

- Anh quay đầu đi đừng để họ trông thấy mặt.

Trương Tùng Khê quát lên:

- Tặc yêu nữ, nếu ngươi không trả lời, ta sẽ ném đá xuống bây giờ.

Triệu Mẫn ngừng đầu nhìn lên, quả thấy bọn Tống Viễn Kiều đang vác một khối đá lớn, chỉ cần cùng nhau đẩy một cái, hai người khó mà thoát chết. Nàng bèn ghé vào tai Trương Vô Kỵ nói nhỏ:

- Chàng xé áo cừ trùm lên mặt trước đã rồi hãy ôm em chạy đi.

Trương Vô Kỵ làm đúng như thế, xé áo ra che mặt buộc ra đằng sau, kéo sụp cái mũ da xuống khỏi trán chỉ hở đôi mắt. Võ Dương tứ hiệp đuổi theo Triệu Mẫn đẩy được cô ta rớt xuống vực rồi, nhưng cả bốn người vốn là tay

giang hồ lão luyện, liệu tướng Triệu Mẫn là thân phận quận chúa tôn quý, lẽ nào chỉ đi một mình không ai hộ vệ. Họ bèn giả vờ cưỡi ngựa bỏ đi nhưng được vài dặm liền buộc ngựa tại cây bên đường, len lén quay lại xem xét. Bốn người quay lại sơn động trước, đốt đuốc lên đi vào bên trong, thấy hai con hoẵng chết đã bị dã thú cắn xé máu me lầy nhầy nhưng vẫn còn hình dạng. Bốn người lại xem xét bên ngoài hang kiếm ra dấu chân Trương Vô Kỵ để lại, theo đó lần theo phát giác xác của Mạc Thanh Cốc, thấy chân tay đã bị thú cắn nát rồi. Bốn người vừa đau lòng, vừa phẫn nộ không sao kể xiết, Ân Lê Đình nằm phục xuống đất khóc òa lên.

Du Liên Châu gạt lệ nói:

- Con yêu nữ Triệu Mẫn tuy võ công không phải kém nhưng nếu chỉ một mình nó, nhất định không thể nào hại thất đệ được. Lục đệ cố nén bi thương, mình phải đi tìm cho ra hung thủ, giết sạch để báo thù cho thất đệ.

Trương Tùng Khê đáp:

- Mình mai phục ở bên cạnh sơn động, đến lúc trời sáng thể nào thủ hạ của yêu nữ cũng sẽ tìm đến.

Ông tức trí đa mưu, trước nay nói gì Tống Viễn Kiều vẫn nghe nấy, nên cả bọn cố dằn cơn đau lòng, ẩn mình sau những tảng đá hai bên cửa động để chờ. Mãi đến khi trời sáng vẫn không thấy thủ hạ Triệu Mẫn đâu, bốn người lại tới chỗ Triệu Mẫn bị rơi để xem, bên dưới loáng thoáng có tiếng người nói chuyện, nhìn xuống thấy một người đàn ông mặc áo gấm đang ôm Triệu Mẫn, thì ra con yêu nữ đó vẫn chưa chết.

Tứ hiệp muốn tra hỏi xem vì sao lại giết Mạc Thanh Cốc nên chưa muốn đẩy đá xuống giết hai người vội. Cái vực tuyết đó hình như một cái giếng lớn, bốn bề chung quanh là vách dựng đứng, chỉ phía bên góc tây bắc có một lối đi thật hẹp. Trương Tùng Khê quát lớn:

- Hai con chó Nguyên kia, mau mau theo đường bên kia đi lên, nếu còn lần khần ta liền đẩy đá tảng xuống bây giờ.

Trương Vô Kỵ thấy tứ sư bá tướng lẫm mình là người Mông Cổ, nghĩ chắc vì mình ăn mặc sang trọng, lại đi theo Triệu Mẫn nhìn quanh không thấy chỗ nào có thể ẩn náu được, nếu như tứ hiệp đẩy đá xuống, mình tuy có thể nhảy nhót né tránh nhưng Triệu Mẫn ắt khó lòng thoát chết, chỉ đành tới đầu tính đó, ôm Triệu Mẫn theo con đường hẹp chầm chậm trèo lên.

Chàng cố tình làm như võ công kém cỏi, đi vài bước lại trượt chân một cái. Con đường hẹp đó vốn dĩ bám víu cực kỳ khó khăn, chàng lại cố ý giả vờ cực kỳ vụng về, vừa đi vừa thở hổn hển nên mất đến hơn nửa giờ, ngã bảy tám cái mới lên đến chỗ mặt bằng.

Chàng định bụng khi vừa lên đến nơi là sẽ ôm Triệu Mẫn tìm đường chạy ngay, cứ với khinh công của chàng, tuy có ôm thêm một người tứ hiệp chưa chắc đã đuổi kịp. Thế nhưng Trương Tùng Khê cực kỳ tinh minh, thấy chàng trèo lên cố ý giả vờ vụng về nên đã ngầm báo cho ba người kia, bốn người chia ra bốn góc, Trương Vô Kỵ vừa bước lên, bốn thanh trường kiếm đã chĩa ngay vào, cách thân chàng chưa đầy nửa thước.

Tống Viễn Kiều hậm hực nói:

- Thằng giặc Thát Đát kia, người lấy tám da che khuôn mặt quỷ lại, tưởng là chạy thoát hay sao? Mặc thất hiệp phái Võ Đương do ai hạ thủ giết chết, mau mau khai ra. Mà chỉ nói láo nửa câu, ta sẽ đem con chó Thát tử người ra lăng trì từng xẻo, mổ bụng lóc xương.

Ông bản tính vốn hòa nhã nhỏ nhẹ, nhưng vì thấy đứa em út chết thảm khốc như thế, nhin không nổi phải buông lời tàn nhẫn, thực là việc chưa hề có trong mấy chục năm qua. Triệu Mẫn thở dài một tiếng, nói:

- ách Lỗ Bát Hoa tướng quân, chuyện đã đến nước này, người nói cho họ biết đi cũng không sao.

Nói rồi ghé miệng vào tai Trương Vô Kỵ nói nhỏ:

- Dùng võ công thánh hỏa lệnh.

Trương Vô Kỵ vốn không muốn động thủ với các vị sư bá sư thúc nhưng ở vào hoàn cảnh này đành muối mặt ra tay, bèn nghiêng răng, giơ Triệu Mẫn lên ném luôn vào Ân Lê Đình, miệng xì xồm một hồi, tung người lộn trên không, vươn tay chộp vào người Trương Tùng Khê. Ân Lê Đình thuận tay bắt lấy Triệu Mẫn, tuy ngạc nhiên nhưng lập tức điểm ngay huyệt đạo của nàng, vút ra ngoài.

Chỉ trong một chớp mắt đó, Trương Vô Kỵ đã sử dụng ngay võ công quái dị ghi trên thánh hỏa lệnh, quyền đánh vào Tống Viễn Kiều, chân đá Du Liên Châu, lấy đầu húc vào Trương Tùng Khê, đồng thời vung ngược tay đoạt luôn thanh kiếm của Ân Lê Đình. Mấy chiêu đó nhanh như cắt, vừa thần tốc vừa kỳ lạ. Võ Đương tứ hiệp võ công cao cường, vốn là cao thủ hạng nhất

trong võ lâm nhưng bị chàng dùng bảy tám quái chiêu đánh loạn xạ, thành thử chân tay luống cuống, không người nào có thể đỡ được.

Hôm đó trên đảo Linh Xà võ công Trương Vô Kỵ cao cường như thế, vậy mà gặp phải chiêu số quái dị trong thánh hỏa lệnh của Lưu Vân tam sứ cũng không chống nổi, huống chi lúc này chàng đã học hoàn toàn tất cả võ công trên cả sáu thanh lệnh bài, so với ba sứ giả Ba Tư đâu phải chỉ hơn vài lần? Những võ công trên các thanh thánh hỏa lệnh vốn dĩ không phải là võ công thượng thừa, nhưng vì kỳ lạ cổ quái, khiến người ta không biết đâu mà lường, nếu như một người thường sử dụng thì làm sao có thể đối địch với võ công chính tông của nội gia phái Võ Đang. Thế nhưng Trương Vô Kỵ lấy Cửu Dương thần công làm căn bản, dùng đường lối biến hóa của Càn Khôn Đại Na Di, lại thêm thuần thuộc nhuần nhuyễn võ công phái Võ Đang, nên chiêu thức nào cũng tấn công thẳng vào những điểm sơ hở của tứ hiệp. Đấu đến hơn hai chục chiêu, võ công thánh hỏa lệnh càng lúc càng kỳ lạ không sao lường được. Triệu Mẫn nằm trên bãi tuyết, lớn tiếng nói:

- ách Lỗ Bất Hoa tướng quân, bọn man tử người Hán vốn tự phụ lắm, hôm nay cho họ nếm mùi môn thần kỹ đánh vật cổ truyền của người Mông Cổ chúng ta.

Trương Tùng Khê kêu lên:

- Dùng thái cực quyền để tự vệ, quyền chiêu của tên thất tử này quái dị lắm.

Bốn người lập tức biến đổi quyền pháp, sử dụng thái cực quyền thủ vệ môn hộ thật là nghiêm mật. Trương Vô Kỵ bỗng nhiên ngồi phịch xuống đất, hai tay đâm loạn xạ vào ngực mình. Võ Đang tứ hiệp trong đời đã từng gặp không biết bao nhiêu cường địch, hiểu biết các loại chiêu thức quái dị cũng nhiều, môn Càn Khôn Đại Na Di tâm pháp của Trương Vô Kỵ có thể xem là một công phụ đặc biệt nổi trội hẳn lên trong các võ học công phu, nhưng môn ngồi đâm ngực của tên Mông Cổ thì chưa hề thấy, cũng chẳng từng nghe qua bao giờ.

Tứ hiệp vốn dĩ đã thu trường kiếm về, dùng tay không sử dụng thái cực quyền bảo vệ môn hộ, lúc này ngạc nhiên, Tống Viễn Kiều, Du Liên Châu, Trương Tùng Khê ba người liền rút kiếm ra chỉ vào Trương Vô Kỵ. Trường kiếm của Ân Lê Đình vốn dĩ đã bị Trương Vô Kỵ giằng lấy vứt đi, nhưng trên người còn đeo thêm thanh kiếm của Mạc Thanh Cốc, lúc này liền rút ra đâm tới.

Trương Vô Kỵ đột nhiên vung chân tạt ngang, cuốn một khối lớn tuyết đóng trên mặt đất, đá tung lên người tứ hiệp phái Võ Đang. Đây cũng là một chiêu quái dị của thánh hỏa lệnh, vốn dĩ là một chiêu của Sơn Trung lão nhân Thôi Sơn dùng để giết người cướp của. Y khi chưa sáng giáo lập phái, thường ở trên sa mạc Ba Tư ăn cướp những lữ hành, mỗi khi thấy những thương đội đi đến, liền ngồi xuống đám ngực kêu khóc than trời trách đất, những con buôn thể nào cũng đến hỏi thăm.

Y đột nhiên đá cát bay tung lên, làm bọn lái buôn mù mắt, rồi rút dao ra đâm chém, chỉ trong giây lát là đã khiến hàng chục thương nhân máu vãi trên sa mạc, chết nằm lán quay, là một chiêu số hết sức âm độc. Trương Vô Kỵ lúc này đá tung tuyết trên mặt đất, cũng không khác gì đá cát.

Võ Đang tứ hiệp trong nhất thời chỉ thấy tuyết bay đầy mặt, hai mắt không thấy gì nhưng bốn người ứng biến thật nhanh, lập tức nhảy vọt về sau. Thế nhưng Trương Vô Kỵ ra tay lại còn nhanh hơn, ôm luôn lấy hai chân Du Liên Châu lẫn một cái, thuận tay liền điểm luôn ba chỗ huyệt đạo, tiếp theo phóng mình lên lộn một vòng, lúc rơi xuống đầu gối quì luôn vào đỉnh đầu Ân Lê Đình, đụng luôn vào hai huyệt Ngũ Xứ và Thừa Quang trên đỉnh đầu. Ân Lê Đình liền ngất đi, nằm lán ra mặt tuyết. Tống Viễn Kiều phi thân lại cứu, Trương Vô Kỵ ngồi thụp về sau đứng ngay vào lòng ông ta. Tống Viễn Kiều thu kiếm về không kịp, tay trái bắt kiếm quyết, múa chưởng đánh ra, chưởng lực chưa kịp nhả, ngực đã thấy tê đi, bị chàng dùng hai cùi chỏ thúc luôn vào huyệt đạo.

Trương Tùng Khê hết sức kinh hãi, trong bốn người nay chỉ còn một mình, không thể nào địch lại người này nhưng nghĩa đồng môn thâm trọng, không thể nào bỏ chạy để mong thoát chết, liền vung trường kiếm lên, chát chát chát đâm luôn ba kiếm vào Trương Vô Kỵ.

Trương Vô Kỵ thấy sư bá tuy ở cảnh nguy nan nhưng kiếm pháp vẫn cực kỳ trầm ổn, kiếm chiêu không loạn một chút nào, ba đường kiếm đó thật là ghê gớm nhưng chiêu nào cũng nghiêm thủ gia pháp Võ Đang, trong bụng phải khen thầm: "Nếu ta không học được môn võ công cổ quái này, để có thể chống trả được bốn vị sư bá sư thúc liên thủ tấn công, thực không phải là chuyện dễ". Chàng liền lắc lư cái đầu liên tiếp chạy thành một vòng tròn, Trương Tùng Khê vẫn không chuyển động, không thèm để ý đến việc chàng lắc đầu nhún nhảy, nghe vù một tiếng, thanh trường kiếm đã xé gió đâm thẳng vào ngực chàng. Trương Vô Kỵ hụp đầu xuống, lao luôn vào mũi kiếm, đột nhiên nằm xoài ra vọt về trước, lập tức bụng dưới và bốn nơi trên hai đùi của tứ hiệp đã bị điểm trúng, ngã lán ra tuyết.

Bốn nơi Trương Vô Kỵ điểm đó chỉ cốt làm tê dại nửa thân dưới, đang định tới điểm thêm một chỉ vào huyệt Trung Khu nơi sau lưng, bỗng thấy Trương Tùng Khê kêu lên một tiếng thảm thiết, hai mắt trợn ngược, thân trên quần quai, dấy mấy cái rồi thở hắt ra chết tươi. Trương Vô Kỵ thấy thế sợ hãi không để đầu cho hết, nghĩ thầm mình điểm huyệt đầu có dùng trọng thủ, đến bị thương nhẹ cũng không thể có làm sao có thể chí mệnh được, hay là tứ sư bá có bệnh ngầm, nay vì trúng chỗ nhược nên bệnh chứng phát tác? Chàng toát mồ hôi lạnh, vội vàng đưa tay sờ thử mũi Trương Tùng Khê.

Ngay lúc đó, Trương Tùng Khê tay trái tung ra, giựt ngay mảnh áo che mặt của chàng. Hai người sững sờ nhìn nhau, đều ngẩn người không nói được câu nào. Một lát sau, Trương Tùng Khê mới thở dài:

- Vô Kỵ giỏi nhỉ, hóa ra ... hóa ra ... là người, thật không uống công chúng ta đối với người như thế.

Giọng ông nói nghe nghẹn ngào, mặt đầy vẻ tức tối, nước mắt rùng rùng chảy xuống, chẳng biết vì đau lòng hay vì giận dữ. Thì ra ông biết là không sao địch lại nhưng nghĩ đến khi chết chẳng biết mặt mũi kẻ địch ra sao, Võ Đương tứ hiệp chết vì tay ai, quả thật không nhắm mắt, nên giả vờ chết để giựt miếng da che mặt kẻ địch ra.

Trương Vô Kỵ bản tính vốn thực thà, hai nữa quá lo lắng cho tứ sư bá nên không kịp đề phòng. Chàng lúc này so với bị lãng nhục còn khổ hơn nhiều, mất cả hồn vía, quỳnh quáng không biết làm sao, chỉ ấp úng:

- Tứ sư bá, không phải cháu, không phải cháu ... thất sư thúc không phải cháu ... không phải do cháu giết đâu ...

Trương Tùng Khê cười ha ha một cách đau đớn nói:

- Giỏi lắm, giỏi lắm, may mau mau hết anh em tao đi. Đại ca, nhị ca, lục đệ, các người nhìn rõ chưa, tên Thất tử chó má này có phải ai đâu, chính là thằng bé Vô Kỵ mà mình hết bụng thương yêu đó.

Tống Viễn Kiều, Du Liên Châu, Ân Lê Đình ba người không cử động được, chỉ ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn Trương Vô Kỵ. Trương Vô Kỵ thần trí mê loạn, đang định nhặt thanh kiếm dưới đất lên cửa ngang cổ mình, Triệu Mẫn đột nhiên kêu lên:

- Trương Vô Kỵ, đại trượng phu phải biết gắng chịu oan khuất nhất thời, có gì phải gấp gáp, trên đời này chuyện gì rồi cũng có lúc rõ trắng đen. Chàng phải làm sao kiếm cho ra chân hung thủ giết hại Mạc thất hiệp, báo

thù cho ông ta để khỏi phụ lòng chư hiệp phái Võ Dương thương yêu anh như thế.

Trương Vô Kỵ rùng mình, quả thực những lời đó rất hữu lý bèn nói:

- Thế bây giờ mình phải làm sao?

Nói xong chàng đi đến bên cạnh nàng, đưa tay xoa bóp mấy cái nơi lưng và hông giải huyết cho Triệu Mẫn. Triệu Mẫn nhỏ nhẹ an ủi chàng:

- Chàng đừng quá ư đau lòng. Trong Minh Giáo có biết bao nhiêu cao thủ, dưới tay em cũng không thiếu người tài trí, thế nào mình cũng bắt được kẻ gây ra tội ác.

Trương Tùng Khê kêu lên:

- Trương Vô Kỵ, nếu ngươi còn một chút lương tâm thì mau mau giết bốn anh em ta đi. Ta không còn chịu nổi hai đứa chúng bay chàng chàng thiếp thiếp, giở xấu ra nữa.

Trương Vô Kỵ mặt mày tím ngắt, không biết phải làm sao. Triệu Mẫn nói:

- Minh việc trước hết là phải cứu Hàn Lâm Nhi rồi đi cứu nghĩa phụ anh, trên đường sẽ thăm dò xem ai là người gia hại Mạc thất hiệp, cùng kẻ làm hại biểu muội anh.

Trương Vô Kỵ sững sờ, lắp bắp:

- Cái ... cái gì?

Triệu Mẫn lạnh lùng nói:

- Mạc thất hiệp có phải do anh giết không? Tại sao bốn vị sư bá sư thúc của anh lại nghĩ như thế? Ân Ly có thực do tôi giết không? Sao anh lại đổ cho tôi? Chẳng lẽ chỉ có anh mới có quyền đổ oan cho người khác, chứ không chịu để cho người khác vu oan cho mình hay sao?

Mấy câu đó thực chẳng khác gì sấm ran chớp giạt, xoáy thẳng vào tai Trương Vô Kỵ, cho đến bây giờ chàng mới hay rằng cuộc đời này thật khó mà lường, thậm chí cái nỗi oan tình không sao biện bạch, nghĩ thâm: "Không lẽ Triệu cô nương nàng cũng ... nàng cũng ... giống như ta, bị người khác đổ tiếng oan cho hay sao?".

Triệu Mẫn hỏi:

- Anh điểm huyết các vị sư bá sư thúc, liệu họ có thể tự mình giải khai được không?

Trương Vô Kỵ lắc đầu:

- Đây là kỳ môn công phu trên thánh hỏa lệnh, các sư bá sư thúc không tự giải được, nhưng sau mười hai giờ sẽ tự giải huyết.

Triệu Mẫn nói:

- Ồ, vậy thì mình đem họ bỏ vào trong sơn động rồi ra đi. Trước khi tìm ra chân hung thủ, anh không nên gặp lại họ làm gì.

Trương Vô Kỵ nói:

- Thế nhưng trong hang có dã thú, nai hoẵng ra vào, thi thể của Mạc thất thúc cũng bị dã thú cắn nát đó.

Triệu Mẫn thở dài:

- Xem chừng trong lòng anh đang rối loạn, chẳng còn nghĩ ra được chuyện gì nữa rồi. Chỉ cần một vị nửa thân người cử động được, trong tay cầm kiếm thì nào có dã thú nào dám đụng chạm đến họ?

Trương Vô Kỵ lật đật nói:

- Đúng rồi, đúng rồi.

Chàng liền vác Võ Đương tứ hiệp lên để vào sau một tảng đá lớn để tránh gió tuyết, nhưng cả bốn người chửi vẫn tiếp tục chửi luôn miệng. Trương Vô Kỵ mắt rưng rưng, không dám trả lời. Triệu Mẫn nói:

- Các vị là cao nhân trong võ lâm, nhưng sao không biết gì cả. Nếu Mạc thất hiệp do Trương Vô Kỵ giết, thì lúc này chỉ mỗi người một kiếm diệt khẩu, có gì khó khăn đâu? Ý đã nhẫn tâm giết Mạc thất hiệp được, không lẽ không đủ nhẫn tâm giết bốn vị hay sao? Các vị mà còn mở miệng chửi rửa nữa, Triệu Mẫn này sẽ tặng cho mỗi vị một cái bạt tai. Tôi là yêu nữ gian trá ác độc, đã nói là sẽ làm. Hôm trước ở chùa Vạn An, tôi nể mặt Trương công tử, nên đối với các vị lễ kính hơn những người khác. Cao thủ các phái Thiếu Lâm, Côn Luân, Nga Mi, Hoa Sơn, Không Động ai ai cũng bị tôi chặt ngón tay. Vậy mà tôi đối với chư hiệp phái Võ Đương có chút nào không nên không phải chăng?

Bọn Tống Viễn Kiều ai nấy bàng hoàng, tuy vẫn cho rằng Trương Vô Kỵ giết chết Mạc Thanh Cốc nhưng cũng sợ Triệu Mẫn ra tay đánh thật, đại trượng phu có thể bị giết mà không có thể chịu nhục, nếu như bị con yêu nữ này cho mấy cái tát tai thì quả là đại sỉ nhục, thành thử đành ngậm miệng không dám chửi nữa. Triệu Mẫn mỉm cười, quay sang nói với Trương Vô Kỵ:

- Anh đi dắt những con ngựa của họ lại đây mình chở họ đến cái hang.

Trương Vô Kỵ hơi chần chừ đáp:

- - Thôi để tôi ôm chư vị này đến đó cũng được.

Triệu Mẫn hiểu ngay tâm ý của chàng, cười khẩy nói:

- Anh võ công cao cường thật, nhưng liệu có ôm cả bốn người một lượt được không? Anh ngại một khi anh đi khỏi rồi, tôi sẽ ra tay giết hại bốn vị sư bá sư thúc, trước sau anh vẫn chưa hoàn toàn tin tôi. Được rồi, để tôi đi dắt ngựa lại, anh ở đây canh chừng.

Trương Vô Kỵ bị nàng nói trúng tim đen, mặt đỏ lên nhưng quả đúng là chàng không dám đem tính mạng bốn vị sư bá sư thúc giao cho cô gái tình tình không dễ đo lường này, liền nói:

- Thôi đành phải phiền cô đi dắt mấy con ngựa lại đây, tôi đứng đây canh chừng cho bốn vị sư bá sư thúc. Thương thế của cô ra sao, đi đường có trở ngại gì không?

Triệu Mẫn cười nhạt:

- Dù anh có ân cần tha thiết tới đâu, người ta cũng chẳng tin anh đâu. Mình có son sắt nhiệt tình người ta cũng chỉ cho rằng lòng lang dạ thú thôi.

Nói xong nàng quay đi dắt ngựa. Trương Vô Kỵ ngẫm nghĩ mấy lời nàng vừa nói, không biết nàng nói đây là nói chàng bị các sư bá sư thúc nghi ngờ, hay nói về nàng bị chính mình nghi oan, đưa mắt nhìn theo lưng nàng đang chậm rãi bước đi, thân hình lão đạo, quả thực bị thương rồi đi đứng khó khăn, trong bụng vừa thương xót, vừa thấp thỏm.

Triệu Mẫn đi chưa được bao xa, bỗng nghe có tiếng chân ngựa từ trên đường mạn bắc đổ xuống, một con đi trước, hai con đi sau, cả thảy ba người. Triệu Mẫn nghe thấy tiếng chân ngựa, vội vàng chạy trở về nói:

- Có người đến kìa.

Trương Vô Kỵ giờ tay vẫy, Triệu Mẫn vội chạy đến sau tảng đá, nằm nép vào bên cạnh chàng, thấy Du Liên Châu một nửa người còn ở bên ngoài liền kéo ông ta vào.

Du Liên Châu hăm hăm nhìn nàng, quát lên:

- Đừng động vào ta.

Triệu Mẫn cười đáp:

- Tôi cứ kéo ông xem ông làm gì tôi nào?

Trương Vô Kỵ quát lên:

- Triệu cô nương, không được vô lễ với sư bá tôi.

Triệu Mẫn le lưỡi, nhả mặt trêu Du Liên Châu. Ngay lúc đó, một con ngựa đã chạy tới không còn cách bao xa, còn hai con ngựa ở đằng sau cũng đang đuổi tới, chỉ còn cách nhau chừng hai ba chục trượng. Con ngựa chạy trước tới gần hơn, Trương Vô Kỵ hạ giọng nói:

- Đó là Tống Thanh Thư Tống đại ca.

Triệu Mẫn nói:

- Mau ngăn y lại.

Trương Vô Kỵ lạ lùng hỏi:

- Sao thế?

Triệu Mẫn đáp:

- Đừng hỏi nhiều, anh quên những gì đã nghe thấy trong miếu Di Lặc rồi sao?

Trương Vô Kỵ chợt động tâm, nhặt dưới đất một mảnh băng, bắn vọt ra, nghe vèo một tiếng, mảnh băng bay ra trúng ngay đùi trước con ngựa Tống Thanh Thư đang cưỡi. Con ngựa đó đau quá, nằm khụy xuống ngay.

Tống Thanh Thư nhòe dậy, đang toan đỡ con ngựa lên nhưng con ngựa đó bị ngã đã gãy chân trái. Y thấy những kẻ đuổi theo càng lúc càng gần, vội vàng chạy về đằng trước. Trương Vô Kỵ lại cầm một mảnh băng khác bắn ra, trúng ngay huyết đạo trên đùi y. Còn Triệu Mẫn vung tay ra liên tiếp bốn lần, đã điểm trúng á huyết của Võ Đương tứ hiệp, kịp thời ngăn chặn Tống Viễn

Kiều lên tiếng gọi con. Chỉ thấy Tống Thanh Thư "A" lên một tiếng, nằm lăn ra đất.

Sau hai lần ngăn trở ấy, hai người cưỡi ngựa phía sau đã đuổi đến nơi, chính là Trần Hữu Lượng và Chuồng Bát long đầu của Cái Bang. Trương Vô Kỵ trong bụng hơi lạ: "Ba người này đi đến núi Trường Bạch tìm độc vật để chế thuốc, sao lại một người chạy, hai người đuổi đến nơi này là sao?". Chàng lại nghĩ ngay: "Đúng rồi, chắc là thiên lương của Tống đại ca nổi lên, không chịu làm hành vi bất hiếu bất nghĩa kia, cũng may là gặp phải tay mình nên có dịp cứu cho".

Trần Hữu Lượng và Chuồng Bát long đầu nhảy xuống, hai người vẫn tưởng con ngựa Tống Thanh Thư đang cưỡi chạy lâu nên hụt hơi bị trượt chân, hất y ngã xuống. Thế nhưng Tống Thanh Thư võ công cao cường, có ngã cũng chỉ bị thương nhẹ nên họ đến gần lập tức rút binh khí ra chỉ thẳng vào người y.

Trương Vô Kỵ nhặt một miếng băng lên, đang định bắn vào Trần Hữu Lượng, Triệu Mẫn liền nắm tay chàng xua xua tay. Trương Vô Kỵ quay lại nhìn nàng. Triệu Mẫn liếc giơ tay khum khum để bên tai, rồi chỉ vào Tống Thanh Thư, ý nói chàng nên lắng tai nghe bọn họ nói gì. Chỉ nghe Chuồng Bát long đầu hung hăng nói:

- Họ Tống kia, người đêm hôm len lén bỏ chạy là có làm sao? Có phải định đi thông báo tin tức cho cha người biết phải không?

Tay y múa một thanh tử kim bát quái đao, như trên đầu Tống Thanh Thư, làm như định chém xuống. Tống Viễn Kiều nghe thấy tiếng thanh bát quái đao vùn vụt, lo lắng cho an nguy của đứa con yêu, càng thêm bồn chồn. Trương Vô Kỵ ngẫu nhiên quay lại, thấy ánh mắt ông từ vẻ lo lắng biến thành khẩn cầu, liền gật đầu, ý muốn nói: "Sư bá yên tâm, cháu không để cho Tống đại ca bị tổn thương đâu". Chàng nghĩ thầm: "Lòng cha mẹ thương con quả thật như trời như bể, đại sư bá đang oán ghét, tức giận không bằm vằm được mình ra hàng trăm nghìn mảnh, vậy mà khi thấy Tống sư ca gặp nguy nan, liền quay qua mình nhờ vả ngay. Nếu phải như chính đại sư bá bị nguy khốn, ông là người anh hùng can đảm, nhất định không bao giờ tỏ ra yếu đuối phải cầu đến ai đâu". Trong một giây ngắn ngủi, chàng mũi lòng nghĩ đến Tống Thanh Thư có người lo lắng, yêu thương, còn mình chỉ là một đứa con côi không cha không mẹ.

Lại nghe Tống Thanh Thư nói:

- Tôi không chạy đi báo cho cha tôi đâu.

Chương Bát long đầu nói:

- Bang chủ sai người đi với ta đến núi Trường Bạch hái thuốc, người lại bỗng dưng bỏ đi không cáo biệt là sao?

Tống Thanh Thư nói:

- Ai ai cũng có cha có mẹ, các người lại tàn nhẫn ép tôi phải làm hại cha tôi là sao? Tôi quyết không thể nào làm chuyện tội tệt của loài cầm thú như vậy được.

Chương Bát long đầu gay gắt nói:

- Người quyết tâm chống lại hiệu lệnh của bang chủ chăng? Tôi phản bang bị trừng trị thế nào, người có biết không?

Tống Thanh Thư đáp:

- Tôi là kẻ có tội vốn đã không còn muốn sống làm gì. Mấy hôm nay mỗi khi tôi vừa chợp mắt là thấy Mạc thất thúc hiện ra đòi mạng, hồn ma ông ta vất vưởng, lúc nào cũng lẩn quẩn bên tôi. Chương Bát long đầu, ông một đao chém tôi chết đi cho xong, tôi xin đa tạ ông đã thành toàn cho.

Chương Bát long đầu giờ cao thanh quát đao quát lớn:

- Được, để ta thành toàn cho người.

Trần Hữu Lượng liền xen vào:

- Long đầu đại ca, Tống huynh đệ nếu như không bằng lòng, có giết y cũng vô ích, thôi mình để cho y đi.

Chương Bát long đầu ngạc nhiên:

- Người bảo tha cho y đi ư?

Trần Hữu Lượng đáp:

- Đúng vậy. Y chính tay giết chết sư thúc y là Mạc Thanh Cốc, ắt sẽ có người trong môn phái của y thanh toán, việc gì phải để máu của những tên bất nghĩa làm bẩn bình khí của người trong hiệp đạo chúng ta.

Hôm trước nơi miếu Di Lạc Trương Vô Kỵ từng nghe Trần Hữu Lượng và Tống Thanh Thư nói đến Mạc Thanh Cốc, cái gì mà "kẻ dưới phạm người trên", đã nghi Tống Thanh Thư đắc tội với Mạc sư thúc, nhưng không thể nào

ngờ rằng ông ta lại bị y giết chết. Bọn Tống Viễn Kiều bốn người tuy mục quang bị tảng đá che khuất, nhưng những gì Tống Thanh Thư nói đều lọt vào tai khiến cho ai nấy đều chấn động. Chỉ có Triệu Mẫn dường như đã đoán được vài ba phần nên khóe miệng nhếch một nụ cười khinh miệt.

Lại nghe Tống Thanh Thư run run nói:

- Trần đại ca, đại ca từng lập lời thề, quyết không tiết lộ chuyện cơ mật đó ra, nếu như đại ca không nói thì cha tôi làm sao biết được?

Trần Hữu Lượng lạnh lùng cười khẩy, đáp:

- Người chỉ nhớ lời thề của ta, mà lại không nhớ lời thề độc của chính người. Người nói từ nay về sau đều nghe lời ta sai bảo. Cái đó là người hủy lời ước trước, hay là ta không chịu giữ lời?

Tống Thanh Thư trầm ngâm một lát, nói:

- - Đại ca bắt tôi phải bỏ thuốc độc vào đồ ăn thức uống của thái sư phụ và cha tôi, tôi thà chết cũng không làm, đại ca mau mau đâm tôi một kiếm đi cho xong.

Trần Hữu Lượng nói:

- - Đây Tống huynh đệ, người đời thường nói rằng, kẻ hiểu biết thời thế mới là người tuấn kiệt, bọn ta nào có bắt người thí phụ diệt tổ đâu, chẳng qua chỉ bỏ thuốc mê, để họ bị hôn trầm một phen thôi. ở trong miếu Di Lặc người đã chĩa bằng lòng là gì?

Tống Thanh Thư nói:

- Không đâu, không đâu! Tôi chỉ bằng lòng bỏ thuốc mê nhưng Chương Bát long đầu lại đi bắt những loài rắn hổ mang, rét cực độc là những thứ giết người chứ nào phải những loại thuốc mê tầm thường đâu.

Trần Hữu Lượng thản nhiên chậm rãi rút thanh kiếm về nói:

- Chu cô nương của phái Nga Mi đẹp như tiên giáng trần, trên đời này quả không kiếm ra một người thứ hai được như thế, huynh đệ đành lòng để cô ta rơi vào tay Trương Vô Kỵ, quả thật lạ kỳ. Tống huynh đệ, canh khuya đêm hôm đó, người đi nhìn trộm phòng ngủ của các cô phái Nga Mi để cho thất sư thúc bất gặp, nên đuổi theo người, để rồi nơi vách đá hai bên tử võ, chuyện cháu giết chú mới xảy ra. Cái đó là bởi đâu mà có? Chẳng phải là vì con người Chu cô nương ôn nhu mỹ mạo hay sao? Việc đã đến nước này, đâm lao

phải theo lao, ngựa vào đường hẹp sao quay đầu lại được nữa? Ta xem người trèo cau tới buồng mà nay bỏ trôi theo dòng nước, chẳng đáng tiếc lắm hay sao?

Tống Thanh Thư loạng choạng đứng lên, giận dữ nói:

- Trần Hữu Lượng, người hoa ngôn xảo ngữ, bức bách ta. Đêm hôm đó ta làm bại hoại môn phong phái Võ Dương, bị Mạc sư thúc đuổi tới, có chết dưới tay sư thúc cũng là đáng lắm, ai bảo người ra tay tương trợ? Ta trúng phải nguy kế của người, để đến thân bại danh liệt, rơi xuống bùn sâu không sao rút ra được nữa.

Trần Hữu Lượng cười nói:

- Hay nhỉ, hay nhỉ! Sau lưng Mạc Thanh Cốc bị trúng phải Chấn Thiên Thiết Chuông, là do người đánh, hay là do Trần Hữu Lượng này đánh? Cái đó có phải là võ công của phái Võ Dương không? Sao ta biết được? Đêm đó ta ra tay cứu mạng cho người, lại bảo tồn danh thanh cho người, người lại cho là sai ư? Tống huynh đệ, ta với người giao thiệp bấy lâu, chuyện đã qua thôi khỏi cần nói nữa. Chuyện người giết chú, ta sẽ thủ khẩu như bình, quyết không tiết lộ nửa câu. Núi cao sông rộng, sau này thể nào chẳng có dịp gặp nhau.

Tống Thanh Thư run run hỏi lại:

- Trần ... Trần đại ca, đại ca ... đại ca sẽ làm gì tôi đây?

Trong giọng nói y đầy vẻ băn khoăn. Trần Hữu Lượng cười:

- Sẽ làm gì người ư? Chẳng làm gì cả. Để ta cho người xem một vật coi người biết là gì không?

Trương Vô Kỵ và Triệu Mẫn náu mình sau tảng đá đều muốn thò đầu ra xem Trần Hữu Lượng lấy cái gì ra, nhưng đành phải cố nhịn. Chỉ nghe Tống Thanh Thư "A" lên một tiếng, run run hỏi:

- Cái này ... cái này là thiết chỉ hoàn của chuông môn phái Nga Mi, là vật của Chu cô nương, sao đại ca ... đại ca lại lấy đâu ra?

Trương Vô Kỵ hơi rùng mình, nghĩ thầm: "Khi ta và Chỉ Nhược chia tay, thấy rõ ràng nàng vẫn còn đeo cái nhẫn chuông môn, sao bây giờ lại vào tay Trần Hữu Lượng là sao? Chắc là y làm giả để đem ra bịp người".

Chỉ nghe Trần Hữu Lượng cười khê một tiếng nói:

- Người nhìn cho kỹ, cái này đồ thật hay đồ giả đây.

Một lát sau, Tống Thanh Thư mới nói:

- Khi tôi ở Tây Vực có hỏi Diệt Tuyệt sư thái võ công, thấy trên tay bà ta có đeo chiếc nhẫn này, xem ra có lẽ là thật đó.

Chỉ nghe coong một tiếng kim loại chạm nhau, Trần Hữu Lượng nói:

- Nếu như là món đồ giả, nhát kiếm này đã chặt đứt đôi ra rồi. Người xem đây, bên trong chiếc nhẫn có bốn chữ "Lưu Di Tương Nữ" làm sao có thể giả được? Đây chính là huyền thiết chỉ hoàn, di vật của tổ sư Quách Tương nữ hiệp phái Nga Mi.

Tống Thanh Thư nói:

- Trần đại ca, đại ca lấy đâu ra? Chu cô nương cô ta ... cô ta ra sao?

Trần Hữu Lượng lại cười nói:

- Chưởng Bát long đầu, thôi mình đi, trong Cái Bang từ nay không có gã này nữa.

Chỉ nghe tiếng chân, hai người đã quay mình ra đi. Tống Thanh Thư kêu lên:

- Trần đại ca, mau quay lại. Chu cô nương đã rơi vào tay đại ca rồi chẳng? Cô ta bây giờ còn sống hay đã chết?

Trần Hữu Lượng vẫn tiếp tục đi mỉm cười nói:

- Đúng thế, Chu cô nương đang ở trong tay ta, một giai nhân xinh đẹp như thế, ở trên đời này có người đàn ông nào nhìn thấy mà không động tâm đâu? Ta đến nay chưa thành gia thất, nếu như cầu xin bang chủ gả Chu cô nương cho ta làm vợ, ắt là bang chủ sẽ bằng lòng ngay.

Tống Thanh Thư ậm ự mấy tiếng dường như nói không ra lời. Trần Hữu Lượng lại nói tiếp:

- Đúng ra thì người quân tử không cướp đoạt vật sở hữu của người khác, Tống huynh đệ cũng vì Chu cô nương mà gây ra một chuyện tày trời, Trần Hữu Lượng này đâu có thể vì mỹ sắc mà làm tổn thương nghĩa khí anh em? Thế nhưng người nay đã là kẻ phản bang có tội, chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt rồi, không còn gì phải nói nữa, có đúng không nào?

Tống Thanh Thư lại ậm ừ mấy tiếng. Trương Vô Kỵ liếc nhìn Tống Viễn Kiều, thấy hai dòng lệ chảy dài trên má ông, hiển nhiên trong lòng cực kỳ đau thương. Bỗng nghe Tống Thanh Thư nói:

- Trần đại ca, long đầu đại ca, quả thực tội nhất thời hồ đồ, mong hai vị lượng thứ cho, tôi xin lỗi các vị.

Trần Hữu Lượng cười ha hả nói:

- Có thể chứ, có thể mới là anh em chứ. Ta võ ngực đảm bảo với huynh đệ rằng, chỉ cần ngươi đem móng hân được lên núi Võ Đương, len lén bỏ vào nước trà, tính mạng lệnh tôn đại nhân chớ có lo gì cả, còn người đẹp Chu Chỉ Nhược kia sẽ thành người nâng khăn sửa túi cho ngươi. Bọn chúng ta muốn hiệp chế Trương Tam Phong chân nhân và chư hiệp phái Võ Đương cũng chỉ để ép cho Trương Vô Kỵ phải nghe lệnh bọn ta. Nếu như làm hại Trương chân nhân và lệnh tôn, Trương Vô Kỵ thế nào chả kiếm Cái Bang báo thù thì có gì gọi là tốt lành cho bọn ta đâu?

Tống Thanh Thư nói:

- Đại ca nói phải lắm.

Trần Hữu Lượng lại nói:

- Đợi đến khi Cái Bang chế ngự được Minh Giáo rồi, khu trừ Thất tử xong, thu được thiên hạ, bang chủ chúng ta lên ngôi cửu ngũ, bọn chúng ta ai ai cũng là khai quốc công thần. Phong thê ẩm tử là chuyện đương nhiên, ngay cả lệnh tôn đại nhân cũng vì huynh đệ mà được nở mày nở mặt.

Tống Thanh Thư cười gượng:

- Cha tôi đàm bạc đã quen, không màng danh lợi, tiểu đệ chỉ mong lão nhân gia tha cho không giết cũng đã thỏa nguyện rồi.

Trần Hữu Lượng cười nói:

- Trừ phi lệnh tôn là thần tiên biết được quá khứ vị lai, chứ không làm sao rõ chuyện đầu đuôi thế nào? Tống huynh đệ, chân ngươi có bị thương không? Thôi lên đây, hai người mình cưỡi chung một con ngựa, đến thị trấn đằng trước mình sẽ mua ngựa khác.

Tống Thanh Thư nói:

- Tôi chạy vội quá, chân bị va vào băng, không hiểu sao xui quá lại trúng ngay huyết Trúc Tân. Trên đời kể cũng thật khéo xếp đặt.

Lúc đó y chỉ lo tới chuyện Chương Bát long đầu và Trần Hữu Lượng ở đằng sau đuổi tới, đầu có ngờ lại có người nấp sau tảng đá ám toán mình, chỉ cho rằng vì mình vô ý nên va phải cạnh băng nhọn mà thôi. Trần Hữu Lượng cười nói:

- Thế sao gọi là xui xẻo được? Cái đó phải nói là Tống huynh đệ diễm phúc tày trời, cái số có vợ đẹp đấy chứ. Nếu không bị va chân thì bọn ta làm sao đuổi kịp, người vẫn chấp nê chưa tỉnh, chính mình trở thành thân bại danh liệt, lại làm hỏng luôn cả đại sự của bản bang. Thế rồi cô gái sắc nước hương trời Chu Chỉ Nhược kia phải theo Trần Hữu Lượng này một đời, có khác gì phượng hoàng sánh với quạ khoang, bông hoa cấm bãi phân bô?

Tống Thanh Thư hừ một tiếng nói:

- Trần đại ca, không phải là huynh đệ không biết phải quấy, không tin đại ca ...

Trần Hữu Lượng không để y nói hết câu, chen vào:

- Người muốn gặp Chu cô nương, có phải không nào? Chuyện đó cũng dễ lắm. Hiện nay bang chủ và các trưởng lão đều đang ở Lô Long, Chu cô nương cũng đi theo đến đó. Tất cả chúng mình cùng đến Lô Long để gặp họ là xong. Đợi việc lớn ở núi Võ Đương xong rồi, người anh này lập tức giúp người lo việc cưới cheo, cho người xứng tâm thỏa nguyện, lúc ấy sẽ cảm ơn Trần đại ca không để đầu cho hết, ha ha, ha ha!

Tống Thanh Thư nói:

- Hay lắm, vậy thì chúng mình đi đến Lô Long. Trần đại ca, Chu cô nương vì sao lại ... lại đi theo bản bang?

Trần Hữu Lượng cười nói:

- Cái đó là công lao của long đầu đại ca. Hôm đó Chương Bát long đầu và Chương Bổng long đầu uống rượu trên tửu lâu, thấy có ba người giả làm đệ tử bản bang trà trộn vào, sau đó sai người theo dõi mới hay trong đó có một vị thiên kiều bách mị là Chu cô nương. Chương Bát long đầu liền sai người đi mời họ đến. Người yên tâm, Chu cô nương bình an đại cát, không bị tổn thương đến một sợi tóc nào đâu.

Trương Vô Kỵ trong bụng kêu khổ thầm: "Thì ra nơi quán rượu bọn họ đã nhìn ra mình rồi. Nếu như nghĩa phụ mắt còn sáng, lão nhân gia thế nào cũng nhìn ra những điều khác thường. Ôi, ta và Chỉ Nhược không hề hay biết gì cả, không biết nghĩa phụ có được bình an không?".

Thế nhưng Trần Hữu Lượng nói chuyện tuyệt nhiên không nhắc gì đến Tạ Tốn, y nói tiếp:

- Chu cô nương và huynh đệ thành thân rồi, hai phái Nga Mi, Võ Đang đều nghe hiệu lệnh của Cái Bang, lại thêm Minh Giáo, thanh thế sẽ lừng lẫy biết chừng nào? Chỉ cần đánh bại được người Mông Cổ thì giang sơn gấm vóc này, ha ha, sẽ thay thầy đổi chủ ngay.

Y nói mấy câu đó có vẻ đắc ý lắm, cứ làm như Cái Bang đã lấy được thiên hạ rồi, và y Trần Hữu Lượng sắp sửa lên ngôi Hoàng Đế, chễm chệ ngồi trên long đình đến nơi. Chương Bát long đầu và Tống Thanh Thư cũng gượng cười ha ha mấy tiếng phụ họa. Trần Hữu Lượng nói:

- Thôi bọn mình đi chứ! Tống huynh đệ, Mạc thất hiệp chết cũng gần đâu đây, cái hang mình dấu xác ông ta cũng không xa là mấy, phải không nhỉ? Người chạy đến đây, bỗng dừng ngựa khụy chân trước, không lẽ là do âm hồn Mạc thất hiệp hiển linh chăng? Ha ha! Ha ha!

Tống Thanh Thư không dám trả lời, ba người đi đến bên ngựa lên yên chạy đi.

Trương Vô Kỵ đợi ba người đi xa rồi mới vội vàng giúp Võ Đang tứ hiệp giải huyết, lay phục xuống đất, liên tiếp khấu đầu nói:

- Sư bá, sư thúc, diệt nhi ở vào cảnh hiem nghi, không sao biện bạch được, xin sư bá sư thúc các vị xử phạt thật nặng.

Tống Viễn Kiều thở dài một tiếng, hai mắt rưng rưng, ngừng đầu nhìn trời không nói nên lời. Du Liên Châu vội vàng đỡ Trương Vô Kỵ dậy nói:

- Lúc trước chúng ta đã trách lầm người, chính là chúng ta không phải. Minh là người nhà, tình như ruột thịt cháu khổ phải nói nhiều. Nào có ai ngờ được là Thanh Thư ... ôi, nếu như chẳng phải chúng ta chính tai nghe thấy, thì ai mà dám tin?

Tống Viễn Kiều rút phát trường kiếm nói:

- Thì ra thất đệ bắt gặp thằng súc sinh Thanh Thư ... quân chó má ... dòm trộm phòng ngủ các nữ hiệp phái Nga Mi nên mới đuổi theo thanh lý môn hộ. Ba vị sư đệ, cháu Vô Kỵ, tất cả mình đuổi theo, để cho ta chính tay giết chết tên nghịch đồ đó.

Nói xong ông liền thi triển khinh công, đuổi theo hướng Tống Thanh Thư vừa đi khỏi. Trương Tùng Khê kêu lên:

- Đại ca quay lại đã, để mình bàn thảo cho kỹ càng.

Tống Viễn Kiều không để ý tới, vẫn tiếp tục đề khí chạy thật nhanh. Trương Vô Kỵ liền vọt lên, nhún mình mấy cái đã chặn ngay trước mặt Tống Viễn Kiều, khom lưng nói:

- Đại sư bá, tứ sư bá muốn nói chuyện với sư bá. Tống đại ca bị người ta gài bẫy, về sau ắt sẽ có lúc tỉnh ra, đại sư bá muốn trách phạt gì không phải chỉ một lúc này.

Tống Viễn Kiều ghen ngào nói:

- Thất đệ ... thất đệ ... người anh này đối với chú thật chẳng ra gì.

Ông nghĩ tới năm xưa Trương Thúy Sơn vì có lỗi với Du Đại Nham mà vùng kiếm tự sát, bây giờ mới thấu rõ cái uẩn tình của người em đồng môn, liền vùng trường kiếm đưa lên cửa ngang cổ mình. Trương Vô Kỵ kinh hãi, thi triển Càn Khôn Đại Na Di thủ pháp, vùng tay đoạt thanh kiếm trong tay Tống Viễn Kiều, nhưng mũi kiếm vẫn rạch nơi cổ một đường, thành một vết máu dài.

Lúc đó bọn Du Liên Châu đã chạy đến nơi, Trương Tùng Khê vội khuyên:

- Đại ca, Thanh Thư làm hành vi đại nghịch bất đạo đó, người phái Võ Đang không thể nào dung tha cho y được. Thế nhưng thanh lý môn hộ là chuyện nhỏ, hưng phục giang sơn là chuyện lớn, chúng ta không nên vì chuyện nhỏ mà bỏ chuyện lớn.

Tống Viễn Kiều trợn trừng đôi mắt, bực tức nói:

- Chú ... chú bảo thanh lý môn hộ là chuyện nhỏ? Ta ... ta sinh ra đứa con ngỗ nghịch ...

Trương Tùng Khê nói:

- Cứ như gã Trần Hữu Lượng kia nói, Cái Bang đang toan mượn tay Thanh Thư mưu hại ân sư của chúng ta để uy hiếp các đại môn phái võ lâm toan tính chuyện lấy giang sơn. An nguy của ân sư là chuyện lớn nhất của bản môn, còn họa phúc của võ lâm và bách tính là chuyện lớn nhất của thiên hạ. Việc Thanh Thư làm chuyện bất nghĩa, sớm muộn gì cũng bị báo ứng, mình bàn tính đại sự mới là cần.

Tống Viễn Kiều nghe thấy sư đệ nói có lý, hậm hực tra kiếm vào bao nói:

- Ta bụng dạ lúc này rối như tơ vò, mọi việc nghe theo tứ đệ vậy.

Ân Lê Đình lấy kim sang, thuốc men giúp ông ta buộc vết thương nơi cổ. Trương Tùng Khê nói:

- Cái Bang mưu tính chuyện bất lợi cho ân sư, lúc này lão nhân gia chưa hề hay biết gì cả, chúng ta phải đi suốt ngày đêm về núi Võ Đương. Gã Trần Hữu Lượng kia tuy nói mượn tay Thanh Thư, nhưng những kẻ gian xảo như y có trăm phương nghìn kế, đã ra tay rồi không chừa. Việc lớn trước mắt của anh em ta là làm sao bảo vệ tấm thân vàng ngọc của sư phụ, lão nhân gia tuổi tác đã cao, nếu như lại xảy ra việc một nhà sư Thiếu Lâm giả đến báo tin lần nữa thì bọn đệ tử như chúng mình có chết vạn lần cũng không lấy lại được.

Ông vừa nói vừa trừng mắt nhìn Triệu Mẫn đứng ở xa xa, trong lòng vẫn còn căm hận chuyện nàng cho người đến ám toán Trương Tam Phong. Tống Viễn Kiều toát mồ hôi lạnh, run run nói:

- Đúng lắm, đúng lắm! Ta vội chuyện truy sát nghịch tử, quên hẳn chuyện an nguy của sư phụ, thật là đáng chết. Chuyện nặng nhẹ không biết tính toán, đúng là kẻ hồ đồ.

Ông kêu luôn mồm:

- Thôi đi mau, thôi đi mau.

Trương Tùng Khê quay sang nói với Trương Vô Kỵ:

- Vô Kỵ, việc cứu Chu cô nương cháu cố lo. Bao giờ xong việc, nhớ quay về núi Võ Đương.

Trương Vô Kỵ đáp:

- Cháu xin tuân lời dặn bảo của sư bá.

Trương Tùng Khê hạ giọng nói nhỏ:

- Triệu cô nương kia tính tình như lang sói, cháu phải hết sức cẩn thận. Vết xe đổ của Tống Thanh Thư cháu nên ghi nhớ, đại trượng phu nam tử hán, chớ có để vì nữ sắc mà sa chân.

Trương Vô Kỵ đỏ mặt gật đầu. Sau đó Võ Dương tứ hiệp cùng Trương Vô Kỵ đem xác Mạc Thanh Cốc chôn bên cạnh tảng đá, năm người quì xuống vái lạy khóc lóc một hồi rồi bốn người mới từ biệt ra đi.

Triệu Mẫn chậm rãi đi đến trước mặt Trương Vô Kỵ hỏi:

- Tứ sư bá anh nói anh phải cẩn thận, đừng để con yêu nữ này mê hoặc, Tống Thanh Thư là cái gương trước mắt, có đúng không nào?

Trương Vô Kỵ mặt đỏ lên, bẽn lẽn nói:

- Sao em lại biết? Em có thuận phong nhĩ hay sao?

Triệu Mẫn hừ một tiếng nói:

- Em nói trước rồi đây mấy người đó sẽ không trách Tống Thanh Thư là kẻ vô loài, trái lại sẽ đổ cho Chu tử tử hồng nhan họa thủy, làm tan nát một đời của Võ Dương thiếu hiệp.

Trương Vô Kỵ nghe ra cũng có lý nhưng miệng vẫn gượng cãi:

- Bọn Tống sư bá ai ai cũng là quân tử biết điều, lẽ nào lại trách người một cách bừa bãi như thế được?

Triệu Mẫn cười khẩy:

- Càng cho mình là quân tử, thì càng hay trách người bừa bãi.

Nàng ngừng lại một lát, cười nói:

- Thôi mau đi cứu Chu cô nương của anh đi kéo rơi vào tay Tống Thanh Thư thì anh thật xôi hỏng bống không.

Trương Vô Kỵ mặt lại đỏ lên:

- Tôi việc gì mà xôi hỏng bống không?